

Forslag
til
Lov om ændring af momsloven, kildeskatteloven og lov om inddrivelse af gæld til det offentlige
(Digitale salgsregistreringssystemer og ændring af reglerne om udstedelse af skattekort til tredjelandsstatsborgere)

§ 1

I momsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 760 af 21. juni 2016, som ændret bl.a. ved § 6 i lov nr. 474 af 17. maj 2017 og senest ved § 2 i lov nr. 591 af 13. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 55 indsættes i *kapitel 13* som nye paragraffer:

”§ 55 a. Told- og Skatteforvaltningen kan give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til det digitale salgsregistreringssystem, herunder hvilke funktioner det digitale salgsregistreringssystem ikke må indeholde.

§ 55 b. Virksomheder, der modtager digital betaling via en eller flere digitale betalingsløsninger, og som er pålagt at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter §§ 55 a eller 55 c, skal integrere den eller de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet.

§ 55 c. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke brancher der generelt skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til det digitale salgsregistreringssystem, herunder hvilke funktioner det digitale salgsregistreringssystem ikke må indeholde.”

2. I § 77, 1. pkt., indsættes efter ”§ 47, stk. 7 og 8,”: ”§ 55 a, stk. 1,”, og efter ”stk. 9” indsættes: ”, indtil påbuddet efterkommes”.

3. § 77, 1. pkt., affattes således:

”Told- og skatteforvaltningen kan pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud efter § 47, stk. 7 og 8, § 55 a, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1, samt § 74, stk. 5, og § 75, stk. 9, indtil påbuddet

efterkommes.”

4. I § 81, stk. 1, nr. 2, indsættes efter ”§ 53, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, 1. pkt.”: ”§ 55 b,”.

5. I § 81, stk. 1, nr. 5, ændres ”§ 29, stk. 2, eller § 38, stk. 3, 1. pkt.,” til: ”§ 29, stk. 2, § 38, stk. 3, 1. pkt., eller § 55 a, stk. 1,”.

6. § 81, stk. 1, nr. 5, affattes således:

”5) undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2, eller § 38, stk. 3, 1. pkt., § 55 a, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1,”.

7. I § 81 indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

”Stk. 4. Den, der begår overtrædelse af § 55 a, stk. 1, eller § 55 b og én eller flere andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen, og overtrædelserne medfører idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov og bødestraffen for overtrædelserne af den eller de andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen.

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 1 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.”

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 6-9.

8. I § 81 indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

”Stk. 4. Den, der begår overtrædelse af § 55 a, stk. 1, § 55 b, eller regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1, og én eller flere andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen, og overtrædelserne medfører idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov og bødestraffen for overtrædelserne af den eller de andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen.

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 1 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.”

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 6-9.

§ 2

I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 117 af 29. januar 2016, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 1682 af 26. december 2017 og senest ved § 17 i lov nr. 551 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 46, stk. 6, ændres ”stk. 10” til: ”stk. 11”.

2. I § 48, stk. 1, 1. pkt., ændres ”stk. 6” til: ”stk. 7”, og efter ”år” indsættes: ”, jf. dog stk. 2”.

3. I § 48 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

”Stk. 2. En anmodning om udstedelse af skattekort fra en tredjelandstatsborger imødekommes alene, hvis told- og skatteforvaltningen kan konstatere, at den pågældende har ret til at arbejde i Danmark.”

Stk. 2-10 bliver herefter stk. 3-11.

4. I § 48, *stk. 3*, der bliver *stk. 4*, og *stk. 6, 7. pkt.*, der bliver *stk. 7, 7. pkt.*, ændres ”*stk. 2*” til: ”*stk. 3*”.

5. I § 48, *stk. 7*, der bliver *stk. 8*, ændres ”*stk. 2 og 3*” til: ”*stk. 3 og 4*”.

6. I § 48, *stk. 10*, der bliver *stk. 11*, ændres ”*stk. 2*” til: ”*stk. 3*”, og ”*stk. 3*” ændres til: ”*stk. 4*”.

7. I § 75, *stk. 1, nr. 2*, ændres ”*stk. 6*” til: ”*stk. 7*”.

§ 3

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 551 af 29. maj 2018 og senest ved § 1 i lov nr. 324 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 10, *stk. 3, 3. og 7. pkt.*, ændres ”*stk. 4*” til: ”*stk. 5*”.

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2021, jf. dog *stk. 2 og 3*.

Stk. 2. Momslovens § 55 c, § 77, 1. pkt., § 81, *stk. 1, nr. 5, stk. 4 og 5*, som indsat eller affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3, 6 og 8, træder i kraft den 1. januar 2024.

Stk. 3. §§ 2 og 3 træder i kraft den 1. januar 2020.

*Bemærkninger til lovforslaget
Almindelige bemærkninger*

Indholdsfortegnelse

- 1. Indledning*
- 1.1. Lovforslagets formål og baggrund*
- 2. Lovforslagets indhold*
- 2.1. Digitale salgsregistreringssystemer*
- 2.1.1. Gældende ret*
- 2.1.2. Lovforslaget*
- 2.2. Ændring af reglerne om udstedelse af skattekort til tredjelandstatsborgere*
- 2.2.1. Gældende ret*
- 2.2.1.1 Lovgivningen på skatteområdet*
- 2.2.1.2 Lovgivningen på udlændingeområdet*
- 2.2.2. Lovforslaget*
- 2.3. Generelle betragtninger om behandling af persondata*
- 3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige*
- 3.1. Digitale salgsregistreringssystemer*
- 3.2. Udstedelse af skattekort til tredjelandstatsborgere*
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.*
- 4.1. Digitale salgsregistreringssystemer*
- 4.2. Udstedelse af skattekort til tredjelandstatsborgere*
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne*
- 6. Miljømæssige konsekvenser*
- 7. Forholdet til EU-retten*
- 8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.*
- 9. Sammenfattende skema*

1. Indledning

Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Venstre, Enhedslisten, Liberal Alliance, Alternativet, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti indgik i september 2017 aftalen ”Styrket indsats mod sort arbejde”. Med dette lovforslag foreslås at gennemføre aftalens initiativ vedrørende digitale salgsregistreringssystemer.

Det fremgår af aftalen ”Styrket indsats mod sort arbejde”, at partierne bag aftalen er enige om at skærpe reglerne over for virksomheder, der udeholder omsætning og derved ikke opkræver, angiver og afregner moms i overensstemmelse med de gældende regler herom.

Aftalepartierne er enige om at indføre mulighed for, at Skatteforvaltningen som en sanktion skal kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, hvis Skatteforvaltningen konstaterer en utilstrækkelig registrering af salgstransaktioner i den pågældende virksomhed.

Derudover er aftalepartierne enige om, at virksomheder inden for visse brancher generelt skal benytte digitale salgsregistreringssystemer.

Endelig blev partierne Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Venstre, Enhedslisten, Liberal Alliance, Alternativet, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti den 19. marts 2019 enige om, at der skulle indføres en løsning, så Skatteforvaltningen ikke må udstede skattekort til tredjelandstatsborgere uden ret til at arbejde i Danmark.

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

Lovforslaget udmønter som nævnt en del af aftalen ”Styrket indsats mod sort arbejde” fra september 2017. Aftalen blev indgået på baggrund af en beretning fra Skatteudvalget om initiativer mod sort arbejde af 25. august 2016 (SAU, alm. del bilag 265, folketingsåret 2015-16).

Lovforslaget har til formål at sikre en højere grad af sporbarhed og gennemsigtighed i den sorte økonomi. Initiativet om digitale salgsregistreringssystemer skal dermed medvirke til, at alle betaler de skatter og afgifter, de skal, således at omfanget af sort økonomi kan minimeres.

Lovforslaget indeholder derudover et initiativ, hvorefter reglerne for udstedelse af skattekort til tredjelandstatsborgere ændres.

En arbejdsgiver, som ansætter tredjelandstatsborgere, har pligt til at sikre, at de ansatte tredjelandstatsborgere har ret til at arbejde i Danmark, ligesom arbejdsgiveren, når denne udbetaler A-indkomst, skal indeholde og indberette A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, som beregnes på grundlag af skattekortoplysningerne for den skattepligtige.

Det er erfaringen, at nogle arbejdsgivere kan opleve vanskeligheder, når de skal sikre sig, at deres ansatte tredjelandstatsborgere har ret til at arbejde i Danmark, og at nogle arbejdsgivere fejlagtigt tror, at en tredjelandstatsborgers skattekort udgør dokumentation for, at den pågældende har ret til at arbejde i Danmark. Dette kan føre til, at arbejdsgivere uforvarende beskæftiger tredjelandstatsborgere ulovligt.

Med henblik på at undgå, at Skatteforvaltningen fremover udsteder skattekort til tredjelandstatsborgere uden ret til at arbejde i Danmark, vil der blive indført en bestemmelse, hvorefter Skatteforvaltningen alene må imødekomme en anmodning om udstedelse af et skattekort fra en tredjelandstatsborger, hvis Skatteforvaltningen kan konstatere, at den pågældende har ret til at arbejde i Danmark.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Digitale salgsregistreringssystemer

2.1.1. Gældende ret

Et af hovedprincipperne i momslovens regnskabsbestemmelser er en generel pligt til at udstede en faktura ved levering af varer og momspligtige ydelser, uanset om kunden er en anden erhvervsdrivende virksomhed eller en privatperson.

I moms bekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015, er det nærmere fastsat, hvilke krav der er til en fakturas indhold, herunder krav til forenklede fakturaer og kasseboner. Fakturaen skal både danne grundlag for opgørelse og kontrol af salgsmoms (udgående afgift) hos leverandøren og udgøre dokumentation for fradrag for købsmoms (indgående afgift) hos køberen.

En faktura skal indeholde oplysninger om udstedelsesdato (fakturadato), fortløbende nummer, der bygger på én eller flere serier, og som identificerer fakturaen, sælgers momsregistreringsnummer

(cvr-nr. eller SE-nr.), sælgers navn og adresse, købers navn og adresse, mængden og arten af de leverede varer eller omfanget og arten af de leverede ydelser, den dato, hvor levering af varerne eller ydelserne foretages eller afsluttes, forudsat en sådan dato er forskellig fra fakturaens udstedelsesdato (fakturadato), momsgrundlaget, pris pr. enhed uden afgift, eventuelle prisnedslag, bonus og rabatter, hvis disse ikke er indregnet i prisen pr. enhed, gældende momssats og det momsbeløb, der skal betales.

Registrerede virksomheder, hvis afsætning af varer eller ydelser udelukkende eller overvejende sker til private købere, skal udstede en forenklet faktura, jf. § 63, stk. 2, i momsbekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015, medmindre de benytter et salgsregistreringssystem og udleverer en kassebon til køberen.

En forenklet faktura skal indeholde oplysninger om virksomhedens navn og adresse, virksomhedens registreringsnummer (cvr-nr. eller SE-nr.), fortløbende nummer (fakturanummer), udstedelsesdato (fakturadato), mængden og arten af de leverede varer/omfanget eller arten af de leverede ydelser, det samlede omsætningsbeløb og momsbeløbets størrelse.

En kassebon fra et salgsregistreringssystem – f.eks. et kasseapparat – kan træde i stedet for en forenklet faktura, hvis kassebonen indeholder oplysninger svarende til de oplysninger, en forenklet faktura skal indeholde. Virksomhederne kan således frit vælge, om de vil udstede forenklete fakturaer eller benytte f.eks. et kasseapparat og udskrive en bon til kunden. En kassebon skal som udgangspunkt indeholde samme oplysninger som en forenklet faktura bortset fra fortløbende nummer. Endvidere kan der vælges mellem at anføre virksomhedens navn eller registreringsnummer, jf. § 63, stk. 3, i momsbekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015.

Hvis Skatteforvaltningen har konstateret uregelmæssigheder i en virksomheds regnskaber, kan Skatteforvaltningen pålægge virksomheden at udstede fakturaer eller benytte et kasseapparat. Efter de gældende regler kan Skatteforvaltningen dog ikke pålægge en virksomhed at anvende en bestemt type kasseapparat.

2.1.2. Lovforslaget

Skatteforvaltningen gennemfører en bred indsats mod sort økonomi. Udeholdt omsætning resulterer i reducerede moms- og skatteindtægter for staten, ligesom sort økonomi fører andre negative konsekvenser som ulige konkurrence for erhvervslivet med sig. Sort økonomi kan ligeledes være grobund for anden økonomisk kriminalitet.

Det er af afgørende betydning for Skatteforvaltningens kontrol af, om der sker korrekt opkrævning, angivelse og afregning af moms, at der findes et tilstrækkeligt dokumenteret datagrundlag i relation til virksomhedens salgsregistrering.

Der foreslås derfor nye og strengere regler om anvendelse af digitale salgsregistreringssystemer.

Det er hensigten, at kravene til det digitale salgsregistreringssystem skal gøre det vanskeligere at udeholde omsætning gennem manipulation af data, der er registreret i systemet.

Det foreslås, at Skatteforvaltningen gives mulighed for som sanktion at give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, hvis Skatteforvaltningen f.eks. konstaterer,

at virksomhedens registrering af salgstransaktioner er utilstrækkelige. Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem vil således kunne være en sanktion overfor de virksomheder, der ikke lever op til bogføringslovens og momslovens krav vedrørende salgsregistrering.

Derudover foreslås det, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om, hvilke brancher der generelt skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem. Forslaget skal ses i lyset af ønsket om at øge efterretteligheden og regelefterlevelsen i de brancher, hvor der vurderes at være en særligt høj risiko for fejl i registreringen af virksomhedens salgstransaktioner. Efterrettelighed og regelefterlevelse påvirkes erfaringsmæssigt af forskellige indsatser på området. Via stikprøvevis kontrol, efterkontrol og dataanalyse opdateres Skatteforvaltningens viden løbende om regelefterlevelse på brancheniveau.

Ved at bemyndige skatteministeren til regelfastsættelse vil valget af brancher hurtigt og effektivt kunne tilpasses i forhold til eventuelle stigninger eller et fald i efterretteligheden og regelefterlevelsen inden for de omfattede eller øvrige brancher. Konkret er aftalepartierne enige om, at virksomheder inden for brancherne ”caféer, værtshuse, diskoteker m.v.”, ”pizzeriaer, grillbarer, isbarer m.v.”, ”købmænd og døgnkiosker” samt ”restauranter” generelt skal pålægges at benytte digitale salgsregistreringssystemer.

Endvidere foreslås det, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om krav til det digitale salgsregistreringssystem, herunder hvilke funktioner det digitale salgsregistreringssystem ikke må indeholde.

Endelig foreslås det, at de virksomheder, der måtte være omfattet af lovforslagets initiativer om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, og som modtager digitale betalinger, skal opfylde et krav om, at evt. digitale betalingsløsninger skal være integreret i det digitale salgsregistreringssystem, så modtagne digitale betalinger registreres og lagres i salgsregistreringssystemets elektroniske journal.

Det bemærkes, at det ikke er teknisk muligt at sikre, at alt salg registreres og rapporteres. De nye og strengere regler om anvendelse af digitale salgsregistreringssystemer vil således ikke kunne løse problemstillinger vedrørende salg, som ikke slås ind på kasseapparatet.

Aftalepartierne er enige om, at initiativet skal evalueres i 2027. Formålet med evalueringen er at opnå viden om, hvorvidt initiativet har haft en effekt på regelefterlevelsen i de fire risikobrancher, der i første omgang omfattes af påbud om generelt at skulle anvende digitale salgsregistreringssystemer.

2.2. Ændring af reglerne om udstedelse af skattekort til tredjelandstatsborgere

2.2.1. Gældende ret

2.2.1.1. Lovgivningen på skatteområdet

Personer, der erhverver A-indkomst her i landet, skal svare indkomstskat til staten.

Skatteforvaltningen er efter kildeskattelovens § 48 forpligtet til at udstede skattekort til skattepligtige, som forventes at modtage A-indkomst, og oplysningerne på skattekortet om trækprocent og fradrag skal så vidt muligt afspejle den skattepligtiges forventede indkomstforhold.

Skatteforvaltningens forpligtigelse til at udstede skattekort skal ses i sammenhæng med

arbejdsgiverens forpligtelse til at indeholde A-skat og arbejdsmarkedsbidrag. Danske arbejdsgivere, som udbetaler A-indkomst, skal efter de gældende regler foretage indeholdelse af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, som beregnes og indeholdes på grundlag af skattekortoplysningerne for den skattepligtige. Til brug herfor er arbejdsgiveren forpligtet til digitalt at indhente skattekortoplysninger.

En udenlandsk arbejdstager, som kommer til Danmark for at arbejde, skal således have tildelt et skattepersonnummer, forskudsregistreres og have udstedt et skattekort.

Hvis den udenlandske arbejdstager ikke har et skattekort, vil den indeholdelsespligtige arbejdsgiver ved forespørgsel i eIndkomst modtage skattekorttypen ”intet skattekort”. I sådanne situationer vil arbejdsgiveren skulle indeholde A-skat med 55 pct. uden fradrag og arbejdsmarkedsbidrag med 8 pct. efter bestemmelserne i kildeskattelovens § 48, stk. 7, og § 49, stk. 1, jf. § 43, stk. 1.

2.2.1.2. Lovgivningen på udlændingeområdet

Det følger af udlændingelovens § 13, stk. 1, at udlændinge skal have en arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet.

Det følger af udlændingelovens § 14, stk. 1, at bl.a. flygtninge, familiesammenførte udlændinge, medfølgende familiemedlemmer til udenlandske arbejdstagere og udenlandske studerende samt udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse er fritaget for krav om arbejdstilladelse. Disse grupper kan dermed arbejde uden, at de pågældende udlændinge er meddelt arbejdstilladelse.

Udlændinge- og integrationsministeren kan efter udlændingelovens § 14, stk. 3, bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse. Det er i udlændingebekendtgørelsens § 24 reguleret, hvilke udlændinge, der – udover de i udlændingelovens § 14, stk. 1, nævnte udlændinge – er fritaget for krav om arbejdstilladelse. Det drejer sig bl.a. om visse forskere, foredragsholdere for så vidt angår undervisning eller lignende virksomhed, hvortil de er indbudt, visse kunstnere og visse montører, konsulenter og instruktører.

Udlændinge, som om har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 (asyl), kan under nærmere betingelser og uden arbejdstilladelse tage beskæftigelse i Danmark på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes. Udlændingestyrelsen indgår efter ansøgning en kontrakt med asylansøgeren, såfremt den pågældende opfylder betingelserne for at tage beskæftigelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 14 a. De enkelte elementer i denne ordning fremgår af bestemmelsen.

Udlændinge, som har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 (asyl), og som er optaget på en ungdomsuddannelse, kan deltage i lønnet praktik som led i uddannelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, jf. udlændingelovens § 42 g, stk. 2.

I udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-11, er oplistet, hvilke udlændinge der kan meddeles opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse (f.eks. efter beløbsordningen og positivlisten). En udlænding, der får opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, får en arbejdstilladelse, jf. udlændingebekendtgørelsens § 25, stk. 1. Dette gælder dog ikke udlændinge med et etableringskort, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 9, da denne gruppe er

fritaget for krav om arbejdstilladelse, jf. udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 1, nr. 8. En udlænding med et etableringskort kan således arbejde uden begrænsninger. Arbejdstilladelse til de øvrige arbejdstagere efter § 9 a, stk. 2, gives med henblik på beskæftigelse i et bestemt arbejdsforhold, jf. udlændingebekendtgørelsens § 26, stk. 1, 1. pkt. En arbejdstilladelse, der gives med henblik på beskæftigelse i et bestemt arbejdsforhold indebærer, at udlændingen kun har ret til at arbejde for den arbejdsgiver, som opholds- og arbejdstilladelsen er givet på baggrund af.

Herudover afhænger en udlændings ret til at arbejde af vedkommendes opholdsgrundlag.

En udenlandsk studerende med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. § 1, stk. 1 og 2, § 2 og § 5, i bekendtgørelse om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende (studiebekendtgørelsen), jf. bekendtgørelse nr. 588 af 7. maj 2019, får således samtidig med opholdstilladelsen arbejdstilladelse til at arbejde 20 timer om ugen og fuldtid i juni, juli og august, jf. studiebekendtgørelsens § 16, stk. 1. Arbejdstilladelsen stedfæstes ikke til en bestemt arbejdsgiver.

En udlænding med opholdstilladelse på baggrund af en Working Holiday-aftale, jf. udlændingelovens § 9 1, får opholds- og arbejdstilladelse på de betingelser som Working Holiday-aftalen opstiller, men udlændingens arbejdstilladelse stedfæstes ikke til en bestemt arbejdsgiver, jf. udlændingelovens § 45.

En udenlandsk praktikant eller volontør med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 k, stk. 1, får også en arbejdstilladelse, der giver ret til at arbejde for det praktiksted/den arbejdsgiver, som opholdstilladelsen er givet på baggrund af. Dette gælder også for udlændinge med opholdstilladelse som religiøs forkynder, jf. udlændingelovens § 9 f. For disse udlændinge gælder, at opholdstilladelsen giver ret til at arbejde i Danmark i den stilling og på det arbejdssted, som fremgår af opholdstilladelsen, jf. § 5 i bekendtgørelse om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til praktikanter og volontør og udlændingelovens § 9 f, stk. 2.

Herudover giver udlændingeloven mulighed for, at visse udlændinge kan udføre ulønnet frivilligt arbejde. Det gælder f.eks. udenlandske arbejdstagere jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 22, ph.d.-studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 12, og au pair-personer, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 10.

En opholdstilladelse meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses. Dette følger af udlændingelovens § 11, stk. 1.

Det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 2, at en tidsbegrænset opholdstilladelse, der er meddelt med mulighed for varigt ophold, forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19 og 19 a, stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2, kan ligeledes forlænges, såfremt grundlaget for tilladelsen fortsat er til stede, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Der gælder tilsvarende for en række andre opholdsordninger, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 1-11, at en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold kan forlænges, såfremt de betingelser, der blev stillet for den oprindelige tilladelse, fortsat er opfyldt, herunder hvis betingelserne for den meddelte tilladelse overholdes. Betingelserne for tilladelsen vil afhænge af, hvilken opholdsordning der er meddelt tilladelse efter.

En tidsbegrænset opholdstilladelse kan under nærmere betingelser inddrages, jf. udlændingelovens § 19. Det gælder f.eks., når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, jf. udlændingelovens § 19, stk.1, nr. 1, eller når de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse, ikke overholdes, jf. udlændingelovens § 19, stk.1, nr. 3. Udlændingemyndighederne skal dog for visse udlændinge, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 1, undlade at inddrage en opholdstilladelse, hvis dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, ligesom udlændingemyndighederne i visse andre tilfælde ikke skal inddrage tilladelsen, hvis hensynene i udlændingelovens § 26 taler derimod.

Udlændingelovens § 52 b indeholder regler om, at Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afslag på opholdstilladelse, afslag på forlængelse af opholdstilladelse og afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse m.v. kan påklages til Udlændingenævnet. Der gælder en klagefrist på normalt 8 uger, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 1, at afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse og beslutning om inddragelse af opholdstilladelse skal indeholde en frist for udrejse.

Påklages en afgørelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i udlændingelovens § 33, stk. 1, inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet, jf. herved udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt. Er det tale om en afgørelse, der kan påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, kan nævnet – i tilfælde hvor der er klaget inden 7 dage – tillægge klagen opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt.

Det vil således afhænge af den konkrete sag, om en udlænding har ret til fortsat at opholde sig og arbejde i Danmark under en klagesags behandling.

Afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl mv.), nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, samt inddragelse af opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, anses for påklaget til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 2, 3. pkt. Sådanne afgørelser indbringes således automatisk for Flygtningenævnet, og tillægges opsættende virkning jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt.

Det forhold, at en klage tillægges opsættende virkning betyder ifølge de almindelige processuelle principper, at den påklagede afgørelse ikke har nogen retsvirkning og derfor ej heller kan håndhæves, før den måtte blive stadfæstet. Udlændingen har derfor under klagesagens behandling samme retsstilling, som hvis den indbragte afgørelse slet ikke var truffet.

Det vil således afhænge af den konkrete sag, om udlændingen har ret til fortsat at opholde sig og arbejde i Danmark under en klagesags behandling.

Det følger af udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., at en opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl her i landet. En opholdstilladelse bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er

udlændingen meddelt opholdstillade med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Dette følger af udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. og 3. pkt. En opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 ophører imidlertid først efter § 17, stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredjeland jf. § 17, stk. 4.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter bl.a. § 17, stk. 1, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

En opholdstilladelse, der er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 (asyl) ophører dog først efter bl.a. § 17, stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 (asyl) uanset bestemmelsen i § 17 først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration videregiver uden udlændingens samtykke til den arbejdsgiver eller de arbejdsgivere, som udlændingen har arbejdet for inden for de seneste 3 måneder, oplysning herom, hvis udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller hvis udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er konstateret bortfaldet eller er inddraget, jf. herved udlændingelovens § 44 a, stk. 12.

En tredjelandsstatsborger skal for at opholde sig og arbejde i Danmark som udgangspunkt have en opholds- og arbejdstilladelse, og arbejdsgiveren er forpligtet til løbende at sikre at vedkommendes udenlandske ansatte har ret til at arbejde for dem.

Tredjelandsstatsborgeres opholds- og arbejdstilladelser er overordnet bestemt ved udlændingens formål med at opholde sig i landet. Afhængig af, hvilken type opholds- og arbejdstilladelse tredjelandsstatsborgeren har, kan der følge begrænsninger i retten til at arbejde i forhold til arbejdssted eller timeantal, ligesom tilladelser meddeles med en vis gyldighed.

Arbejdsgivere, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med betingelserne i arbejdstilladelsen, kan straffes efter udlændingelovens § 59, stk. 5, med bøde eller fængsel indtil 2 år. Ved straffens udmåling efter stk. 5 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed, at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet, jf. udlændingelovens § 59, stk. 6.

Bødeniveauet er som udgangspunkt på 25.000 kr. pr. beskæftiget udlænding pr. påbegyndt måned, hvis overtrædelsen er begået forsætligt, og som udgangspunkt på 15.000 kr. pr. beskæftiget udlænding pr. påbegyndt måned, hvis overtrædelsen er begået groft uagtsomt. Hvis der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, er bødeniveauet som udgangspunkt på 25.000 kr. pr. beskæftiget udlænding pr. påbegyndt måned.

Endvidere er bødeniveauet for den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt ophold eller

forsættligt bistår en udlænding med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for den pågældende, som udgangspunkt på 2.500 kr., stigende med 750 kr. ud over den første måned, maksimalt 7.000 kr.

Lovgivningen på udlændingeområdet er kompleks, og der findes mange forskellige former for opholds- og arbejdstilladelser. En arbejdsgiver skal bl.a. være opmærksom på, at en tredjelandstatsborger kan have ret til at opholde sig i Danmark uden at have ret til at arbejde, ligesom der kan være begrænsninger i retten til at arbejde i forhold til arbejdssted eller timeantal. Det gælder f.eks. udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f som religiøs forkynner. Desuden er nogle tredjelandstatsborgere fritaget for krav om arbejdstilladelse. Det gælder f.eks. familiesammenførte og flygtninge. Endvidere er der tilladelser, der meddeles med en begrænset gyldighed. Det gælder f.eks. udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 i om studerende.

Kompetencen til at meddele en opholds- og arbejdstilladelse ligger hos flere myndigheder og afhænger af formålet med opholdet i Danmark. Hovedparten af ansøgningerne om opholds- og arbejdstilladelse behandles af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1, eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2, i førsteinstans og med Udlændingenævnet som klageinstans, jf. § 52 b. Afgørelser vedrørende §§ 7 og 8 (asyl) træffes af Udlændingestyrelsen i første instans, jf. § 46, stk. 1, med Flygtningenævnet som klageinstans, jf. § 53 a. Udenrigsministeriet giver tilladelser til diplomater, andet personale på ambassader og i internationale organisationer samt deres familiemedlemmer, jf. udlændingelovens § 47.

Det vil bero på en konkret vurdering i den enkelte sag, om arbejdsgiveren har udvist tilstrækkelig agtpågivenhed ved ansættelsen af en udlænding, som skal have arbejdstilladelse for at arbejde i Danmark. Har en arbejdsgiver gjort, hvad der har været muligt for at sikre, at udlændingen har ret til at arbejde, kan dette indgå i uagtsomhedsvurderingen hos politi, anklagemyndighed og domstole, når der tages stilling til en sag om mulig ulovlig beskæftigelse.

2.2.2. Lovforslaget

Det foreslås, at Skatteforvaltningen alene skal imødekomme en anmodning om et skattekort fra en tredjelandstatsborger, hvis den pågældende har ret til at arbejde i Danmark. Lovforslaget afhjælper ikke de situationer, hvor en arbejdsgiver trækker skattekort på en tredjelandstatsborger, der har fået udstedt skattekort på et tidspunkt, hvor den pågældende havde ret til ophold og arbejde her i landet, men hvor den pågældendes opholds- og arbejdstilladelse siden er udløbet, inddraget, bortfaldet mv. Lovforslaget afhjælper heller ikke situationen, hvor en tredjelandstatsborger i forbindelse med sin opholdstilladelse har en begrænset arbejdstilladelse og f.eks. kun må arbejde et vist antal timer pr. uge eller hos en bestemt arbejdsgiver.

Det vil således fortsat være arbejdsgiverens pligt at sikre, at deres ansatte har ret til at arbejde for dem. Der ændres således ikke på udgangspunktet om, at en tredjelandstatsborger for at opholde sig og arbejde i Danmark skal have en opholds- og arbejdstilladelse, og at det er arbejdsgiverens pligt løbende at sikre sig, at den ansatte tredjelandstatsborgers opholds- og arbejdsgrundlag er i orden.

For at kunne håndhæve den foreslåede bestemmelse er det en forudsætning, at Skatteforvaltningen har adgang til oplysninger om, hvorvidt tredjelandstatsborgere har ret til at arbejde her i landet. Skatteforvaltningen har efter udlændingelovens § 44 a, stk. 2, adgang til Udlændingeinformationsportalen (UIP), hvor Skatteforvaltningen gennem Udlændinge

Informations Systemet (UIS) vil kunne foretage opslag på konkrete personer og se oplysninger om disse personers sager hos udlændingemyndighederne, herunder endelige afgørelser om opholds- og arbejdstilladelse.

Det er dog ikke alle tredjelandstatsborgere med ret til at arbejde i Danmark, som vil være registreret hos udlændingemyndighederne, og de kan dermed ikke slås op i UIS.

Det er bl.a. tilfældet for tredjelandstatsborgere, der er omfattet af EU-reglerne, men som endnu ikke har rettet henvendelse til udlændingemyndighederne for at få udstedt et opholdskort. Disse personer har uanset manglende registrering i UIS ret til at opholde sig og arbejde i Danmark. Persongruppen omfatter tredjelandsfamiliemedlemmer til unionsborgere, der udøver den fri bevægelighed i Danmark, tredjelandsfamiliemedlemmer til danske statsborgere, som vender tilbage til Danmark efter at have udøvet den fri bevægelighed i en anden medlemsstat, samt tredjelandstatsborgere, der er udstationeret i Danmark på vegne af en tjenesteyder etableret i EU, og disses tredjelandsfamiliemedlemmer, jf. § 4, stk. 2, §§ 8-13 og § 18 EU-opholdsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 318 af 27. marts 2019).

Desuden følger det af udlændingelovens § 14, stk. 1, at bl.a. flygtninge, familiesammenførte udlændinge og medfølgende familiemedlemmer til udenlandske arbejdstagere og udenlandske studerende er fritaget for krav om arbejdstilladelse. Ligesom det følger af udlændingebekendtgørelsens § 24, at bl.a. forskere, foredragsholdere, kunstnere, montører samt idrætsudøvere- og trænere er fritaget for krav om arbejdstilladelse. Disse grupper kan dermed arbejde uden, at de pågældende udlændinge er meddelt arbejdstilladelse.

Om en udlænding er omfattet af reglerne i udlændingeloven og udlændingebekendtgørelsen om fritagelse for krav om arbejdstilladelse beror på en konkret og individuel vurdering.

Der vil være tilfælde, hvor det ikke vil fremgå entydigt af UIS, om en tredjelandstatsborger har ret til at arbejde i Danmark. Dette kan f.eks. være i sager, hvor en tredjelandstatsborger har fået afslag på en opholds- og arbejdstilladelse, og hvor denne allerede har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold eller hvor opholds- og arbejdstilladelsen er blevet inddraget, nægtet forlænget, eller er bortfaldet. I sådanne sager, hvor afgørelsen er blevet påklaget, vil det som udgangspunkt ikke fremgå entydigt, om klagen er tillagt opsættende virkning, og hvorvidt tredjelandstatsborgeren herved har bevaret retten til at arbejde under klagesagens behandling. Der kan således være risiko for, at tredjelandstatsborgeren efter den foreslåede bestemmelse ikke vil kunne få udstedt et skattekort, hvorefter arbejdsgiveren skal indeholde A-skat med 55 pct. uden fradrag og arbejdsmarkedsbidrag med 8 pct. efter bestemmelserne i kildeskattelovens §§ 48, stk. 7 og 49, stk. 1, jf. § 43, stk. 1.

I de tilfælde, hvor Skatteforvaltningen er i tvivl, om den pågældende udlænding har den fornødne arbejdstilladelse, vil der være behov for at indhente en vurdering fra udlændingemyndighederne. Det er fortsat de relevante udlændingemyndigheder, der skal tage stilling til, om en tredjelandstatsborger kan meddeles arbejdstilladelse eller ej – eller om den pågældende er omfattet af en fritagelse fra kravet om arbejdstilladelse.

Skatteforvaltningen vil alene på baggrund af en konkret vurdering af de tilgængelige oplysninger meddelt fra udlændingemyndighederne – herunder udlændingemyndighedernes evt. anvisninger – skulle tage stilling til, om tredjelandstatsborgeren vil kunne registreres i Skatteforvaltningens

systemer, så tredjelandsstatsborgere vil kunne forskudsregistreres og få udstedt et skattekort.

Den foreslåede bestemmelse kan ikke tage højde for, at tredjelandsstatsborgerens ret til at arbejde vil være et øjebliksbillede, og at den enkelte udlændings forhold kan ændre sig, f.eks. hvis en opholds- og arbejdstilladelse udløber. Det vil således fortsat være henlagt til virksomhedernes egenkontrol og myndighedernes løbende kontrol at sikre, at de ansatte har ret til at arbejde her i landet.

Den foreslåede model vil i nogle situationer medføre gener for arbejdstageren, som kan opleve, at det bliver mere omstændeligt at få udstedt et skattekort – f.eks. hvis opholds- og arbejdstilladelsen ikke foreligger på det tidspunkt, hvor der anmodes om et skattekort.

2.3. Generelle betragtninger om behandling af persondata

Lovforslaget indebærer behandling af persondata, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (databeskyttelsesforordningen).

Ved personoplysninger forstås enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede), jf. databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 1. Ved behandling forstås enhver aktivitet eller række af aktiviteter – med eller uden brug af automatisk behandling – som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 2. Behandling dækker bl.a. over indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, videregivelse ved transmission, samkøring og sletning m.v.

Databeskyttelsesforordningens artikel 5 opstiller en række grundlæggende principper, som skal være opfyldt ved behandling af personoplysninger, og heri indgår proportionalitetsprincippet med stor vægt, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra c, samt at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra a. Et af de grundlæggende krav til behandling af personoplysninger er, at indsamlede oplysninger skal være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles. Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b, at indsamling af oplysninger skal ske til udtrykkeligt angivne og legitime formål og ikke må viderebehandles på en måde, der er uforenelig med disse formål.

Af databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra f, følger, at personoplysninger skal behandles på en måde, der sikrer tilstrækkelig sikkerhed for de pågældende personoplysninger, herunder beskyttelse mod uautoriseret eller ulovlig behandling og mod hændeligt tab, tilintetgørelse eller beskadigelse, under anvendelse af passende tekniske eller organisatoriske foranstaltninger.

Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 6, at behandling af personoplysninger kun må ske, hvis en af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, er opfyldt. Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem vil betyde, at den pågældende virksomhed vil have en retlig forpligtelse til at registrere oplysninger digitalt, som i visse situationer vil kunne henføres til en eller flere bestemte personer. Dermed vil behandlingen af de registrerede oplysninger være omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c.

I nogle situationer vil der blive registreret oplysninger i det digitale salgsregistreringssystemets elektroniske journal, som vil kunne identificere de enkelte personer, som har betjent det digitale salgsregistreringssystem. Det gør sig f.eks. gældende, hvis en medarbejder skal logge sig ind på salgsregistreringssystemet for at kunne betjene dette.

Det vurderes, at den behandling af oplysninger, der skal foretages ved administration af de foreslåede bestemmelser om digitale salgsregistreringssystemer, overholder databeskyttelsesforordningens artikel 6 om lovlig behandling samt de grundlæggende principper for behandling af personoplysninger efter databeskyttelsesforordningens artikel 5.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 1, vil den dataansvarlige skulle give den registrerede en række nærmere definerede oplysninger, herunder hvem der er dataansvarlig, formålet med behandlingen, som personoplysningerne skal bruges til, samt retsgrundlaget for behandlingen og om evt. modtagere af oplysningerne m.v., når personoplysningerne ikke er indsamlet hos den registrerede selv.

Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem vil blive stilet til virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse. Det kan derfor ikke antages, at den beskæftigede, der bliver registreret oplysninger om, er eller vil være bekendt med registreringen. Da personoplysningerne efter den foreslåede bestemmelse vil blive indsamlet hos andre (arbejdsgiveren) end den registrerede selv, vil den dataansvarlige – i dette tilfælde Skatteforvaltningen – skulle underrette den registrerede efter reglerne i databeskyttelsesforordningens artikel 14 i de tilfælde, hvor Skatteforvaltningen modtager data fra det digitale salgsregistreringssystem, som vil kunne henføres til en eller flere bestemte personer.

Oplysningspligt over for en registreret person indebærer, at den dataansvarlige på eget initiativ vil have pligt til at give den registrerede en række oplysninger, når der indsamles oplysninger om vedkommende.

Oplysningspligten gælder alle registrerede, der indsamles eller modtages personoplysninger om. Oplysningspligten vil som udgangspunkt skulle iagttages ved skriftligt at give den registrerede de oplysninger, den pågældende har krav på. Oplysningerne vil kunne gives elektronisk, hvis det er mest hensigtsmæssigt.

For at opfylde oplysningspligten vil oplysningerne skulle gives til den registrerede. Det betyder, at den dataansvarlige vil skulle tage aktive skridt til at give oplysningerne. Det vil ikke være tilstrækkeligt at have oplysningerne liggende på en hjemmeside eller lignende, som den registrerede selv skal finde. De oplysninger, den dataansvarlige er forpligtet til at give, vil skulle være tydeligt adskilt fra andre oplysninger.

Når personoplysninger – som det vil være tilfældet her – ikke er indsamlet hos den registrerede, vil den dataansvarlige skulle meddele oplysningerne så tidligt som muligt. Det vil normalt betyde, at oplysningerne skal gives inden for 10 dage. Oplysningerne vil som udgangspunkt kun skulle gives én gang – også ved løbende indsamlinger, medmindre oplysningerne anvendes til andre formål end dem, de oprindeligt blev indsamlet til.

Ved administrationen af de foreslåede bestemmelser om digitale salgsregistreringssystemer, jf.

lovforslagets § 1, nr. 1, vil forordningens regler skulle overholdes.

Det vurderes, at oplysningspligten i forhold til den registrerede mest hensigtsmæssigt vil kunne opfyldes elektronisk. Oplysningspligten vil kunne opfyldes ved at gøre oplysningerne tilgængelige i borgerens skattemappe, så indholdet af kommunikationen forbliver i et sikkert miljø. Samtidig vil der ved en mail i e-Boks eller mail via Borger.dk skulle adviseres om, at der er lagt nye oplysninger, dokumenter eller lignende i Skattemappen. Er en borger fritaget for tilslutning til offentlig digital post, vil borgeren skulle orienteres ved almindelig post.

Underretningspligten efter databeskyttelsesforordningen vil ikke falde tilbage på arbejdsgiveren, hvis Skatteforvaltningen undlader at opfylde sin underregningspligt over for den registrerede.

Den behandling af oplysninger, der skal foretages ved administration af den foreslåede bestemmelse om udstedelse af skattekort til tredjelandsstatsborgere, jf. lovforslagets § 2, indebærer ligeledes behandling af persondata, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (databeskyttelsesforordningen).

Enhver, der udbetaler eller godskriver A-indkomst, er retligt forpligtet til at beregne, indeholde og indberette A-skat m.v. på baggrund af oplysningerne på den ansattes skattekort, som udstedes af Skatteforvaltningen. Skatteforvaltningen vil fremover have en retlig forpligtelse til at undersøge, om en tredjelandsstatsborger har en arbejdstilladelse. En sådan oplysning vil skulle indhentes hos udlændingemyndighederne.

Behandlingen af de oplysninger, Skatteforvaltningen indhenter til brug for dannelse af skattekortet, er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c.

Det vurderes, at den behandling af oplysninger, der skal foretages ved administration af den foreslåede bestemmelse, overholder databeskyttelsesforordningens artikel 6 om lovlig behandling samt de grundlæggende principper for behandling af personoplysninger efter databeskyttelsesforordningens artikel 5.

I relation til behandling af oplysninger om personnumre bemærkes, at offentlige myndigheder efter databeskyttelseslovens § 11, stk. 1, har hjemmel til at behandle personnumre (cpr-nummer) med henblik på en entydig identifikation.

Et cpr-nummer er som udgangspunkt den eneste oplysning, som Skatteforvaltningen anvender til med sikkerhed at kunne identificere en person entydigt.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

3.1. Digitale salgsregistreringssystemer

Lovforslagets initiativ om digitale salgsregistreringssystemer vurderes som udgangspunkt at ville bidrage til at øge regelefterlevelsen og styrke indsatsen mod sort økonomi. Derved vurderes lovforslaget at ville bidrage til, at skatter og afgifter i højere grad afregnes korrekt. Dette trækker i retning af et merprovenu i form af et reduceret skattegab, der dog ikke kan kvantificeres nærmere.

Initiativet om digitale salgsregistreringssystemer pålægger Skatteforvaltningen

implementeringskonsekvenser, da initiativet kræver systemunderstøttelse. Initiativet forventes at medføre udgifter til systemudvikling og -tilpasning. Initiativet vurderes på det foreliggende grundlag at medføre omkostninger for Skatteforvaltningen på ca. 4 mio. kr. i 2019, 12 mio. kr. i 2020, 9,5 mio. kr. i 2021, 8 mio. kr. i 2022, 7,5 mio. kr. i 2023, 8 mio. kr. i 2023, 6,5 mio. kr. i 2025 og 4,5 mio. kr. årligt i 2026 og frem. Omkostningerne følger af større systemtilretninger og vejlednings- og sagsbehandlingsaktiviteter.

Det vurderes, at lovforslaget opfylder principperne om digitaliseringsklar lovgivning, da lovforslaget vurderes at ville bidrage til en øget digitalisering af indsatsen over for sort økonomi, herunder særligt ved mere digitale sagsgange og øgede muligheder for anvendelse af digitale muligheder til at forebygge fejl og snyd.

Anvendelsen af standardiserede datafiler åbner en række muligheder for automatisering og digitalisering af arbejdsgange, der hidtil har været helt eller delvist manuelle. Mest åbenlyse er mulighederne for at overdrage de digitale salgsregistreringsdata til f.eks. revisor eller bogføringsbureau som en del af virksomhedens bogføringsgrundlag.

3.2. Ændring af reglerne om udstedelse af skattekort til tredjelandsstatsborgere

Lovforslaget indeholder et initiativ om, at Skatteforvaltningen ikke fremover må udstede skattekort til tredjelandsstatsborgere, der ikke har ret til at arbejde i Danmark. Lovforslaget ændrer imidlertid ikke på, at personer, der erhverver A-indkomst her i landet, er forpligtet til at svare indkomstskat til staten – uagtet der måtte være tale om en tredjelandsstatsborger, der ikke har ret til at arbejde.

Der kan argumenteres for, at lovforslaget vil kunne bidrage til, at tredjelandsstatsborgere, der ikke har ret til at arbejde – og dermed ikke kan blive forskudsregistreret og få udstedt et skattekort – vil forledes til at arbejde sort, hvilket vil trække i retning af et øget skattegab, der dog ikke kan kvantificeres nærmere. Denne effekt vurderes dog at være marginal.

Initiativet om udstedelse af skattekort vurderes ikke at medføre nævneværdige implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Principperne for digitaliseringsklar lovgivning vurderes ikke at være relevant for denne del af lovforslaget, da denne del af lovforslaget ikke påvirker borgernes eller virksomhedernes brug af digitale løsninger.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

4.1. Digitale salgsregistreringssystemer

Den styrkede indsats mod sort økonomi vil understøtte ens og fair konkurrencevilkår for erhvervslivet, idet virksomhedernes muligheder for at opnå en konkurrencemæssig fordel ved ikke at afregne skatter og afgifter korrekt reduceres. Herved undgås, at ellers konkurrencedygtige virksomheder med høj produktivitet mister markedsandele og potentielt helt udkonkurreres af virksomheder, der opnår en unfair konkurrencefordel ved at udeholde omsætning, som resulterer i såvel unddragelse af moms som en for lav skatteansættelse.

For normaleffektive virksomheder vil initiativet vedrørende et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem som sanktion ikke have administrative konsekvenser, da disse virksomheder ikke vil blive pålagt at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Udvalgte brancher vil efter forslaget generelt skulle benytte et digitalt salgsregistreringssystem. Virksomhederne tilhører brancher, hvor der vurderes at være en særligt forhøjet risiko for fejl i registreringen af salgstransaktioner. Initiativet retter sig generelt mod alle virksomheder inden for de udvalgte brancher. Også regelefterlevende virksomheder inden for disse brancher, som opkræver, angiver og afregner skatter og afgifter korrekt, vil blive omfattet af initiativet. På den baggrund vil lovforslaget medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Det vurderes, at såvel de virksomheder, der gives et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem som sanktion, som virksomheder inden for de brancher, der generelt skal benytte digitale salgsregistreringssystemer, vil have en gennemsnitlig engangsomkostning på 9.800 kr. til anskaffelse af det digitale salgsregistreringssystem. De pågældende virksomheder vurderes derudover at have løbende omkostninger på 2.000 kr. årligt til vedligeholdelse af det digitale salgsregistreringssystemets tekniske løsning.

Initiativet om digitale salgsregistreringssystemer vurderes ikke at ville have nævneværdige administrative konsekvenser for erhvervslivet, da lovforslaget ikke ændrer gældende ret vedrørende bogføringspligt og regnskabsaflæggelse m.v.

Den del af lovforslaget, der vedrører digitale salgsregistreringssystemer vurderes ikke at indeholde en regulering, der er relevant for de opstillede principper for agil erhvervsrettet regulering.

4.2. Ændring af reglerne om udstedelse af skattekort til tredjelandstatsborgere

Den del af lovforslaget, der vedrører udstedelse af skattekort til tredjelandstatsborgere, vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, ligesom denne del af lovforslaget ikke vurderes at have administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Denne del af lovforslaget vurderes ikke at indeholde en regulering, der er relevant for de opstillede principper for agil erhvervsrettet regulering.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslagets initiativ om digitale salgsregistreringssystemer har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

Lovforslagets initiativ om ændring af reglerne for udstedelse af skattekort til tredjelandstatsborgere vurderes at ville have mindre administrative konsekvenser for borgerne i de tilfælde, hvor en tredjelandstatsborger ikke umiddelbart kan dokumentere en ret til at arbejde, f.eks. hvor tredjelandstatsborgeren er fritaget for arbejdstilladelse, og Skatteforvaltningen som følge heraf afviser at udstede et skattekort til vedkommende.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 8. juli 2019 til den 22. august 2019 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.: 3F, 3F Privat Service, Hotel og

Restauration, Advokatsamfundet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, CEPOS, Cevea, Danmarks Tivoliforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Dansk Told- og Skatteforbund, Danske Advokater, Datatilsynet, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Dommerforening, DI, Digitaliseringsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, FH - Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Foreningen Danske Revisorer, FSR - danske revisorer, HORESTA, IBIS, Justitia, Kraka, Kristelig Fagforening, Landsskatteretten, Mellempfolkeligt Samvirke, Rejsearbejdere.dk, Skatteankestyrelsen, SMVdanmark, SRF Skattefaglig Forening og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør "Ingen")	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør "Ingen")
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	<p>Initiativet vedrørende digitale salgsregistreringssystemer vurderes at ville bidrage til at øge regelefterlevelsen og styrke indsatsen mod virksomheder inden for visse brancher, der udeholder omsætning med henblik på at undgå afregning af skatter og afgifter. Dette kan medføre et merprovenu i form af et reduceret skattegab, der dog ikke kan kvantificeres nærmere.</p> <p>Initiativet om udstedelse af skattekort vurderes ikke at have nævneværdige provenue-mæssige konsekvenser for det offentlige.</p>	Ingen.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	<p>Initiativet vedrørende digitale salgsregistreringssystemer vurderes på det foreliggende grundlag at medføre omkostninger for Skatteforvaltningen på ca. 4 mio. kr. i 2019, 12 mio. kr. i 2020, 9,5 mio. kr. i 2021, 8 mio. kr. i 2022, 7,5 mio. kr. i 2023, 8 mio. kr. i 2023, 6,5 mio. kr. i 2025 og 4,5 mio. kr.</p>

		<p>årligt i 2026 og frem. Omkostningerne følger dels af større systemtilretninger samt vejlednings- og sagsbehandlingsaktiviteter. Forslaget følger principper for digitaliseringsklar lovgivning.</p> <p>Initiativet om udstedelse af skattekort vurderes ikke at medføre nævneværdige implementeringskonsekvenser for det offentlige.</p>
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	<p>Initiativet vedrørende digitale salgsregistreringssystemer vurderes at have en gennemsnitlig engangsomkostning på 9.800 kr. til anskaffelse af det digitale salgsregistreringssystem for såvel de virksomheder, der er omfattet af det generelle påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, som de virksomheder, der som sanktion gives et påbud om at skulle benytte et digitalt salgsregistreringssystem.</p> <p>Virksomhederne vurderes derudover at have løbende omkostninger på 2.000 kr. årligt til vedligeholdelse af det digitale salgsregistreringssystem tekniske løsning.</p> <p>Initiativet om udstedelse af skattekort vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.</p>
Administrative konsekvenser	Ingen.	Ingen.

for erhvervslivet		
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	<p>Lovforslagets initiativ om digitale salgsregistreringssystemer har ingen administrative konsekvenser for borgerne.</p> <p>Lovforslagets initiativ om ændring af reglerne for udstedelse af skattekort til tredjelandstatsborgere vurderes at ville have mindre administrative konsekvenser for borgerne i de tilfælde, hvor en tredjelandstatsborger ikke umiddelbart kan dokumentere en ret til at arbejde, f.eks. hvor tredjelandstatsborgeren er fritaget for arbejdstilladelse, og Skatteforvaltningen som følge heraf afviser at udstede et skattekort til vedkommende.</p>
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter	
Går videre end minimumskrav i EU-regulering.	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Et af hovedprincipperne i momslovens regnskabsbestemmelser er en generel pligt til at udstede en faktura vedrørende leverancer af varer og momspligtige ydelser, uanset om kunden er en anden erhvervsdrivende eller en privatperson.

I momsbekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015, er det nærmere fastsat, hvilke krav der er til en fakturas indhold, herunder krav til forenkede fakturaer og kasseboner.

Fakturaen skal både danne grundlag for opgørelse og kontrol af salgsmoms (udgående afgift) hos leverandøren og udgøre dokumentation for fradrag for købsmoms (indgående afgift) hos køberen.

En fuld faktura skal indeholde en række nærmere definerede oplysninger, jf. § 58, stk. 1, i momsbekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015, om krav til fakturaens indhold – f.eks. oplysning om den registrerede virksomheds (sælgerens) registreringsnummer, den registrerede virksomheds og køberens navn og adresse, mængden og arten af de leverede varer eller omfanget og arten af de leverede ydelser og det afgiftsbeløb, der skal betales m.v.

I visse situationer kan der udstedes en forenklet faktura, der indeholder færre oplysninger end en fuld faktura, jf. § 63, stk. 1, i momsbekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015.

Registrerede virksomheder, hvis afsætning af varer eller ydelser udelukkende eller overvejende sker til private købere, skal udstede en forenklet faktura, jf. § 63, stk. 2, i momsbekendtgørelsen bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015, medmindre de benytter et salgsregistreringssystem og udleverer en kassebon til køberen.

En kassebon fra et salgsregistreringssystem – f.eks. et kasseapparat – kan træde i stedet for en forenklet faktura, hvis kassebonen indeholder oplysninger svarende til de oplysninger en forenklet faktura skal indeholde. Virksomhederne kan således frit vælge, om de vil udstede forenklede fakturaer eller benytte et kasseapparat og udskrive en kassebon til kunden. En kassebon skal grundlæggende indeholde de samme oplysninger som en forenklet faktura, dvs. oplysninger om virksomhedens navn og adresse, virksomhedens registreringsnummer (cvr-nr. eller SE-nr.), fortløbende nummer (fakturanummer), udstedelsesdato (fakturadato), mængden og arten af de leverede varer/omfanget eller arten af de leverede ydelser, det samlede omsætningsbeløb og momsbeløbets størrelse – bortset fra fortløbende nummer. Endvidere kan der vælges mellem at anføre virksomhedens navn eller registreringsnummer, jf. § 63, stk. 3, i momsbekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015.

Hvis Skatteforvaltningen har konstateret uregelmæssigheder i en virksomheds regnskab, kan Skatteforvaltningen pålægge virksomheden at udstede faktura eller benytte et kasseapparat. Efter de gældende regler kan Skatteforvaltningen dog ikke pålægge en virksomhed at anvende en bestemt type kasseapparat.

Uregelmæssigheder i regnskabet kan føre til, at Skatteforvaltningen afviser virksomhedens regnskab og i stedet laver et skøn over virksomhedens indkomst. Er uregelmæssighederne af en sådan karakter, at der er sket unddragelse af skatter og afgifter, vil virksomheden kunne ifalde strafansvar varierende fra bødestraf til fængselsstraf alt afhængig af overtrædelsens karakter og de nærmere omstændigheder herved.

Det foreslås, at Skatteforvaltningen efter momslovens § 55 a, stk. 1, skal kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

De nye og strengere regler indebærer, at virksomhederne ved et sådant påbud vil skulle registrere alle salg digitalt og i et bestemt format, så Skatteforvaltningen vil kunne indhente pålidelige data hos virksomheden om salgsregistreringen. Det vurderes, at et påbud om, at virksomhederne skal registrere alle salg digitalt og ved brug af et salgsregistreringssystem – både de kontante og de digitale salg – vil styrke Skatteforvaltningens muligheder for kontrol i relation til at kunne afdække såvel ubevidste som bevidste fejl, herunder omfanget af evt. udeholdt omsætning og manglende opkrævning, angivelse og afregning af salgsmoms.

Det er hensigten, at et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter momslovens § 55 a, stk. 1, skal kunne gives som en sanktion.

Et påbud om at anvende et digitalt salgsregistreringssystem vil f.eks. kunne gives, hvis det konstateres, at virksomheden ikke har opbevaret fakturaer for købte eller solgte varer eller ydelser, hvis der foreligger fakturaer, men det er ikke muligt at identificere leverandøren, hvis der ikke kontinuerligt foretages salgsregistreringer, hvis der ikke udleveres kasseboner til kunder ved kontantkøb, hvis der ikke foretages daglige kasseafstemninger, eller hvis transaktionssporet på anden måde ikke er til stede – f.eks. hvis der ikke foreligger et regnskab. Det bemærkes, at der alene er tale om eksempler på situationer, hvor et påbud vil kunne gives. Skatteforvaltningen vil således ud fra en konkret vurdering kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem i andre situationer, hvor det er konstateret, at virksomheden ikke lever op til henholdsvis bogføringslovens eller momslovens krav vedrørende salgsregistrering eller registreringer til brug for korrekt regnskabsaflæggelse i øvrigt. Formålet med et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem er at styrke Skatteforvaltningens muligheder for kontrol i forhold til at kunne afdække såvel generelle som bevidste fejl, herunder unddragelse af skatter og afgifter. Dette forudsætter dog, at et påbud efterleves.

Kravene til det digitale salgsregistreringssystem vil gøre det vanskeligere at udeholde omsætning gennem manipulation af systemet. Ved et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem sikres bl.a., at alle handlinger i salgsregistreringssystemet logges – f.eks. frekvensen for benyttelsen af demoprogrammet i systemet eller antal ”nul-salg”. Derved bliver det vanskeligere for virksomhederne at snyde ved at udeholde omsætning, medmindre virksomheden helt undlader at benytte det digitale salgsregistreringssystem.

Den elektroniske journal vil være omfattet af bogføringslovens § 3 om regnskabsmateriale. Derved vil den elektroniske journal skulle opbevares i 5 år fra udgangen af det regnskabsår, materialet vedrører, jf. bogføringslovens § 10, stk. 1.

Det vurderes, at de nye og strengere regler vil kunne medvirke til at skabe en større regelefterlevelse, da et påbud om at anvende et digitalt salgsregistreringssystem dels vil forbedre Skatteforvaltningens muligheder for kontrol, dels vil øge opdagelsesrisikoen. Forslaget vil herudover sikre sporbarhed og gennemsigtighed i relation til virksomhedens salgstransaktioner.

Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem er en forvaltningsafgørelse. Virksomheden skal allerede ved kontrolbesøget underrette som Skatteforvaltningens overvejelser om at give virksomheden et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem. I alle tilfælde skal der ske skriftlig partshøring af virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse om overvejelserne om at give virksomheden et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, inden den endelige afgørelse herom træffes. Virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse skal i den forbindelse gives en frist på 14 dage til at komme med sine evt. bemærkninger hertil.

Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem skal være skriftligt og skal indeholde en begrundelse og en klagevejledning med klageadgang. Forvaltningslovens almindelige regler vil således skulle finde anvendelse ved afgørelser, der vil skulle træffes efter momslovens § 55 a, stk. 1, jf. den foreslåede bestemmelse.

På baggrund af drøftelser med danske leverandører af digitale salgsregistreringssystemer forventes det, at salgsregistreringssystemer med de påkrævede nye standarder vil kunne udbydes af leverandørerne medio 2021. Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem som sanktion vil således tidligst kunne gives fra den 1. juli 2021, hvorfor bestemmelsen herom først træder i kraft på dette tidspunkt.

Det foreslås, at skatteministeren efter momslovens § 55 a, stk. 2, skal kunne fastsætte nærmere regler om krav til de digitale salgsregistreringssystemer, herunder hvilke funktioner det digitale salgsregistreringssystem ikke må indeholde.

Det, der kan fastsættes nærmere regler om, er regler, der definerer de overordnede krav til det digitale salgsregistreringssystem. Dvs. regler, der beskriver, hvilke funktioner salgsregistreringssystemet skal have og hvilke funktioner, salgsregistreringssystemet ikke må have.

Der findes en række forskellige salgsregistreringssystemer på det danske marked, herunder de traditionelle kasseapparater, softwarebaserede løsninger på PC eller via tablet og fuldt integrerede løsninger baseret på bagvedliggende Enterprise resource planning systemer (ERP).

ERP er betegnelsen for et softwareprogram, der håndterer størstedelen af en virksomheds funktionelle områder. ERP integrerer alle virksomhedens funktioner – f.eks. ordrebehandling, salg, indkøb, lagerstyring og økonomisystem. ERP bygger oftest på én fælles database for hele virksomheden. ERP hjælper til med den interne organisering af input og output fra virksomheden samt til at holde styr på forretningstransaktioner. Det er også muligt at købe et ERP system, som er målrettet til bestemte brancher, og der findes i øjeblikket løsninger til produktion, retail, handel og engros, vin og spiritus og transport m.v.

Digitale salgsregistreringssystemer indeholder en elektronisk journal, som ”logger” alle handlinger, der foretages på eller via det digitale salgsregistreringssystem. Den elektroniske journal vil være omfattet af bogføringslovens § 3 om regnskabsmateriale. Derved vil den elektroniske journal skulle opbevares i 5 år fra udgangen af det regnskabsår, materialet vedrører, jf. bogføringslovens § 10, stk. 1.

Efter den foreslåede bestemmelse er det tanken, at der vil blive fastsat følgende krav til, hvilke funktioner salgsregistreringssystemet skal indeholde:

Salgsregistreringssystemet skal kunne benyttes af alle brancher, der har salg til private, og alle handlinger, der foretages via systemet, skal registreres i en elektronisk journal, som skal indeholde et unikt serienummer fra salgsregistreringssystemet, så der findes et transaktionsspor.

Salgsregistreringssystemet skal kunne danne en rapport udvisende dagens omsætning, der efter registrering i den elektroniske journal nulstiller salgstællerne m.v. (en såkaldt Z-rapport).

Der skal kunne dannes en rapport vedrørende virksomhedens omsætning indtil dannelse af rapporten uden nulstilling af salgstællere m.v. (såkaldt X-rapport).

Salgsregistreringssystemet skal kunne producere en fil direkte fra den elektroniske journal i OECD's standardformat, SAF-T, som let skal kunne overføres digitalt til Skatteforvaltningen.

Salgsregistreringssystemet skal indeholde funktioner, der gør det muligt at integrere forskellige typer af betalingsmidler (kontant, kreditkort, mobilbetaling m.v.) med særskilte totaler. De digitale betalingsmidler – f.eks. kreditkort og mobilbetaling m.v. – vil således skulle være koblet til salgsregistreringssystemet. Digitale betalinger (kreditkort- og mobilbetalinger) erstatter i stigende grad kontantbetaling. For at sikre et transaktionsspor for sådanne transaktioner er det afgørende, at disse data registreres og lagres i salgsregistreringssystemet.

Salgsregistreringssystemet skal være udstyret med indbygget ur og dato samt en printerfunktion, bl.a. til udskrivninger af boner – såkaldte forenkledede fakturaer, jf. § 63 i momsbekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015, hvis ikke salgsregistreringssystemet kan udstede kasseboner elektronisk. Det bemærkes, at elektroniske kasseboner vil blive sidestillet med fysiske kasseboner.

Er salgsregistreringssystemet beregnet til at blive benyttet af flere sælgere, skal det kunne registrere totaler separat for hver sælger.

Ved undervisning i brugen af salgsregistreringssystemet og lignende registreringer, uden et reelt salg ligger bag, skal kassebonen tydeligt mærkes med f.eks. ”test – ikke gyldig” eller ”undervisning – ikke gyldig” og må ikke kunne forveksles med ordinære kasseboner.

Modtager virksomheden kontanter, skal salgsregistreringssystemet tillige have en kasseskuffe til opbevaring af kontanter eller mulighed for vekselkasse (opgørelse over mønt- og seddeltyper).

Efter den foreslåede bestemmelse vil der tillige blive fastsat, hvilke funktioner salgsregistreringssystemet ikke må indeholde.

Nogle kasseapparater indeholder funktioner, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal, ligesom det for nogle kasseapparater er muligt at integrere software eller hardware, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal. Denne mulighed er en stor udfordring i relation til at kontrollere virksomhedens salgstransaktioner, herunder om der er opkrævet, angivet og afregnet moms i overensstemmelse med de gældende regler herom.

Der vil således blive fastsat regler om, at salgsregistreringssystemet ikke må indeholde funktioner, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal, og regler om, at salgsregistreringssystemet ikke må kunne sammenkobles eller integreres med software eller hardware, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at kunne påvirke og øge efterretteligheden og regel efterlevelsen for derigennem i højere grad at sikre en korrekt salgsregistrering.

Det er af afgørende betydning for Skatteforvaltningens kontrol af, om der sker korrekt opkrævning, angivelse og afregning af moms, at der findes et tilstrækkeligt dokumenteret datagrundlag i relation til virksomhedens salgsregistrering. Forslaget skal således ses i lyset af Skatteforvaltningens behov for, at der findes et tilstrækkeligt dokumenteret datagrundlag i relation til virksomhedens salgsregistrering, når det skal kontrolleres, om der er sket korrekt opkrævning, angivelse og afregning af moms. Det er dog ikke teknisk muligt at sikre, at alt salg registreres og rapporteres. Det foreslåede initiativ vil således ikke løse problemstillinger vedrørende salg, som ikke slås ind på

kasseapparatet.

Der foreslås indsat en bestemmelse i momslovens § 55 b, hvorefter virksomheder, der modtager digital betaling, og som er pålagt at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, skal integrere de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet.

Forslaget skal ses i lyset af et ønske om i højere grad at sikre en korrekt registrering af salgstransaktioner blandt virksomheder, som er kendetegnet ved en generel lav regelefterlevelse og en relativt høj andel af bevidste fejl.

Både store og små virksomheder modtager i stadig større udstrækning digitale betalingsmidler f.eks. ved betaling med betalingskort og forskellige former for mobile betalinger. Det generelle billede er, at større virksomheder har koblet deres salgsregistreringsløsninger til en betalingskortterminal, og at visse virksomheder ligefrem har integreret betalingskortterminalerne til f.eks. Dankort eller visse mobile tjenester som Mobile Pay.

Forslaget indebærer, at det ved at integrere forskellige tekniske løsninger vil blive muligt at registrere et transaktions-ID for betalingen i salgsregistreringssystemets elektroniske journal. Forslaget forventes derved at ville have en positiv effekt på antallet af registrerede salgstransaktioner, ligesom transaktionssporet i forhold til digitale betalinger vil være sikret i den elektroniske journal.

Det vil være virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse, der bærer ansvaret for, at integrationen mellem evt. betalingsløsninger og det digitale salgsregistreringssystem fungerer i overensstemmelse med de gældende krav og specifikationer.

Det foreslås, at skatteministeren efter momslovens § 55 c, stk. 1, vil kunne fastsætte nærmere regler om, hvilke brancher der generelt skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Det er tanken, at et generelt påbud om at benytte et salgsregistreringssystem vil skulle gives til virksomheder inden for brancher, hvor der vurderes at være en særligt forhøjet risiko for fejl i registreringen af salgstransaktioner.

Det fremgår af aftalen ”Styrket indsats mod sort arbejde”, at partierne bag aftalen er enige om, at virksomheder inden for brancherne ”caféer, værtshuse, diskoteker m.v.”, ”pizzeriaer, grillbarer, isbarer, m.v.”, ”købmænd og døgnkiosker” samt ”restauranter” generelt skal benytte digitale salgsregistreringssystemer. Valget af brancher er sket på baggrund af resultaterne fra Skatteforvaltningens compliance data for  rene 2008-2014.

Brancherne er valgt ud fra et hensyn om at målrette påbuddet mod brancher med flest salgsregistreringsfejl, og hvor et påbud om anvendelse af digitale salgsregistreringssystemer dermed forventes at ville have den største effekt. De udvalgte brancher er kendetegnet ved en generel lav regelefterlevelse og en relativt høj andel af virksomheder, der begår bevidste fejl.

Det bemærkes, at et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem ikke vil kunne omgås ved enten at ændre registreringen af en igangværende virksomheds branchekode, eller ved at lade sin nyregistrerede virksomhed registrere inden for en anden branche end de fire nævnte, hvis der reelt drives virksomhed inden for en af de nævnte brancher.

Det er virksomhedens faktiske aktivitet, der vil være afgørende for, om den pågældende virksomhed vil være omfattet af kravet om at skulle benytte et digitalt salgsregistreringssystem eller ej. Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem består uanset, hvilken branchekode virksomheden måtte være registreret under, hvis virksomhedens faktiske aktivitet er omfattet af de oven for nævnte brancher.

Det foreslås, at et påbud om generelt at skulle benytte et digitalt salgsregistreringssystem alene skal kunne gives til afgiftspligtige personer, jf. momslovens § 3, med en omsætning under 10 mio. kr., og at virksomhederne i de pågældende brancher sikres den fornødne tid til at kunne opfylde kravet om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem. Skatteforvaltningens brancheanalyse viser, at langt størstedelen af virksomhederne i de fire brancher har en momspligtig omsætning på under 10 mio. kr. Der er således kun ca. 750 virksomheder, som ikke omfattes af kravet som følge af den valgte omsætningsgrænse.

Det foreslås at give virksomheder med aktiviteter inden for de udvalgte brancher en rimelig indfasningsperiode til at anskaffe et digitalt salgsregistreringssystem, der lever op til de nye standarder. Det forventes som nævnt, at digitale salgsregistreringssystemer med de påkrævede nye standarder vil kunne udbydes af leverandørerne af digitale salgsregistreringssystemer medio 2021. Fristen for anskaffelsen af nye salgsregistreringssystemer for virksomheder, der er omfattet af de udvalgte risikobrancher, vil – af hensyn til at sikre virksomhederne en rimelig indfasningsperiode – være den 1. januar 2024.

Det foreslås, at skatteministeren efter momslovens § 55 c, stk. 2, vil kunne fastsætte regler om, hvilke krav der stilles til digitale salgsregistreringssystemer, herunder regler om, hvilke funktioner salgsregistreringssystemet ikke må indeholde. Det, der kan fastsættes nærmere regler om, er regler, der beskriver de overordnede krav til det digitale salgsregistreringssystem. Dvs. regler, der definerer, hvilke funktioner salgsregistreringssystemet skal have, og hvilke funktioner salgsregistreringssystemet ikke må have.

Der findes en række forskellige salgsregistreringssystemer på det danske marked, herunder de traditionelle kasseapparater, softwarebaserede løsninger på PC eller via tablet og fuldt integrerede løsninger baseret på bagvedliggende Enterprise resource planning systemer (ERP).

ERP er betegnelsen for et softwareprogram, der håndterer størstedelen af en virksomheds funktionelle områder. ERP integrerer alle virksomhedens funktioner – f.eks. ordrebehandling, salg, indkøb, lagerstyring og økonomisystem. ERP bygger oftest på én fælles database for hele virksomheden. ERP hjælper til med den interne organisering af input og output fra virksomheden samt til at holde styr på forretningstransaktioner. Det er også muligt at købe et ERP system, som er målrettet til bestemte brancher, og der findes i øjeblikket løsninger til produktion, retail, handel og engros, vin og spiritus og transport m.v.

Digitale salgsregistreringssystemer indeholder en elektronisk journal, som ”logger” alle handlinger, der foretages på eller via det digitale salgsregistreringssystem. Den elektroniske journal vil være omfattet af bogføringslovens § 3 om regnskabsmateriale. Derved vil den elektroniske journal skulle opbevares i 5 år fra udgangen af det regnskabsår, materialet vedrører, jf. bogføringslovens § 10, stk. 1.

Det er tanken, at der efter den foreslåede bestemmelse vil blive fastsat nedenstående krav til, hvilke funktioner salgsregistreringssystemet skal indeholde.

Salgsregistreringssystemet skal kunne benyttes af alle brancher, der har salg til private, og alle handlinger, der foretages via systemet, skal registreres i en elektronisk journal, som skal indeholde et unikt serienummer fra salgsregistreringssystemet, så der findes et transaktionsspor.

Salgsregistreringssystemet skal kunne danne en rapport udvisende dagens omsætning, der efter registrering i den elektroniske journal nulstiller salgstællerne m.v. (en såkaldt Z-rapport).

Der skal kunne dannes en rapport vedrørende virksomhedens omsætning indtil dannelse af rapporten uden nulstilling af salgstællere m.v. (såkaldt X-rapport).

Salgsregistreringssystemet skal kunne producere en fil direkte fra den elektroniske journal i OECD's standardformat, SAF-T, som let skal kunne overføres digitalt til Skatteforvaltningen.

Salgsregistreringssystemet skal indeholde funktioner, der gør det muligt at integrere forskellige typer af betalingsmidler (kontant, kreditkort, mobilbetaling m.v.) med særskilte totaler. De digitale betalingsmidler – f.eks. kreditkort og mobilbetaling m.v. – vil således skulle være koblet til salgsregistreringssystemet. Digitale betalinger (kreditkort- og mobilbetalinger) erstatter i stigende grad kontantbetaling. For at sikre et transaktionsspor for sådanne transaktioner er det afgørende, at disse data registreres og lagres i salgsregistreringssystemet.

Salgsregistreringssystemet skal være udstyret med indbygget ur og dato samt en printerfunktion, bl.a. til udskrivninger af boner – såkaldte forenklede fakturaer, jf. § 63 i momsbekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015, hvis ikke salgsregistreringssystemet kan udstede kasseboner elektronisk. Det bemærkes, at elektroniske kasseboner vil blive sidestillet med fysiske kasseboner.

Er salgsregistreringssystemet beregnet til at blive benyttet af flere sælgere, skal det kunne registrere totaler separat for hver sælger.

Ved undervisning i brugen af salgsregistreringssystemet og lignende registreringer, uden et reelt salg ligger bag, skal kassebonen tydeligt mærkes med f.eks. ”test – ikke gyldig” eller ”undervisning – ikke gyldig” og må ikke kunne forveksles med ordinære kasseboner.

Modtager virksomheden kontanter, skal salgsregistreringssystemet tillige have en kasseskuffe til opbevaring af kontanter eller mulighed for vekselkasse (opgørelse over mønt- og seddeltyper).

Efter den foreslåede bestemmelse vil der tillige blive fastsat, hvilke funktioner salgsregistreringssystemet ikke må indeholde.

Nogle kasseapparater indeholder funktioner, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal, ligesom det for nogle kasseapparater er muligt at integrere software eller hardware, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal. Denne mulighed er en stor udfordring i relation til at kontrollere virksomhedens salgstransaktioner, herunder om der er opkrævet, angivet og afregnet moms i overensstemmelse med de gældende regler herom.

Der vil således blive fastsat regler om, at salgsregistreringssystemet ikke må indeholde funktioner, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal, og regler om, at salgsregistreringssystemet ikke må kunne sammenkobles eller integreres med software eller hardware, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at kunne påvirke og øge efterretteligheden og regelefterlevelsen for derigennem i højere grad at sikre en korrekt salgsregistrering.

Det er af afgørende betydning for Skatteforvaltningens kontrol af, om der sker korrekt opkrævning, angivelse og afregning af moms, at der findes et tilstrækkeligt dokumenteret datagrundlag i relation til virksomhedens salgsregistrering. Forslaget skal således ses i lyset af Skatteforvaltningens behov for, at der findes et tilstrækkeligt dokumenteret datagrundlag i relation til virksomhedens salgsregistrering, når det skal kontrolleres, om der er sket korrekt opkrævning, angivelse og afregning af moms. Det er dog ikke teknisk muligt at sikre, at alt salg registreres og rapporteres. Det foreslåede initiativ vil således ikke løse problemstillinger vedrørende salg, som ikke slås ind på kasseapparatet.

Til nr. 2

Efter momslovens § 77 kan Skatteforvaltningen pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud efter § 47, stk. 7 og 8, om virksomhedens registrering, § 74, stk. 5, om adgangen til eftersyn samt udlevering eller indsendelse af materiale og § 75, stk. 9, om en række nærmere oplysningspligter. De daglige bøder skal efter momslovens § 77 udgøre mindst 1.000 kr. pr. dag

Det foreslås, at en manglende efterlevelse af et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem skal kunne sanktioneres med tvangsbøder efter momslovens § 77, indtil påbuddet er opfyldt.

Bøden tilfalder staten.

Efter forslaget vil Skatteforvaltningen kunne pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter momslovens § 55 a, stk. 1, som foreslås indsat ved dette lovforslags § 1, nr. 1.

De daglige bøder vil efter forslaget kunne pålægges, indtil et påbud efter momslovens § 55 a, stk. 1, er opfyldt.

Formålet med reglerne om daglige bøder er at kunne fremtvinge en bestemt handling hos ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse, nemlig anskaffelse og benyttelse af et digitalt salgsregistreringssystem. Konstatere det ved et kontrolbesøg, at et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem ikke er opfyldt, foreslås det, at Skatteforvaltningen skal kunne pålægge virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder, indtil påbuddet opfyldes.

Et påbud skal indeholde en henvisning til den relevante lovbestemmelse, og det skal være specificeret, hvilke handlinger der ønskes opfyldt. Det skal fremgå, at såfremt påbuddet ikke

efterleves inden for en nærmere fastsat frist, kan der pålægges daglige tvangsbøder, indtil påbuddet opfyldes. De daglige tvangsbøder gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen.

Den daglige tvangsbøde skal fastsættes ud fra, hvad der for den enkelte virksomhed vil opleves som tvingende. Efter gældende praksis skal bøden være på mindst 1.000 kr. dagligt.

De daglige tvangsbøder kan forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte bøde ikke har givet resultat. Tvangsbøder, der ikke er betalt, bortfalder, når det konstateres, at ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse har opfyldt påbuddet. Betalte og evt. inddrevne bøder tilbagebetales ikke.

Til nr. 3

Efter momslovens § 77 kan Skatteforvaltningen pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud efter § 47, stk. 7 og 8, om virksomhedens registrering, § 74, stk. 5, om adgangen til eftersyn samt udlevering eller indsendelse af materiale og § 75, stk. 9, om en række nærmere oplysningspligter.

Det foreslås, at momslovens § 77, 1. pkt., nyaffattes, således at manglende efterlevelse af et pålæg om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter momslovens § 55 a, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af momslovens § 55 c, stk. 1, også vil kunne sanktioneres med tvangsbøder, indtil påbuddet er opfyldt.

Efter momslovens § 47, stk. 7, kan Skatteforvaltningen give den afgiftspligtige et påbud om at efterleve de i bestemmelsens stk. 1-3, stk. 5, 1. pkt., og stk. 6 fastsatte bestemmelser om registrering m.v. Skatteforvaltningen kan i den forbindelse pålægge den afgiftspligtige daglige bøder efter § 77, indtil påbuddet efterleves.

Bestemmelsen indebærer, at Skatteforvaltningen kan fremtvinge en bestemt handling hos ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse. I dette tilfælde, at virksomheden lader sig registrere, jf. momslovens § 47, stk. 1-3, at anmeldelse til registrering skal ske senest 8 dage inden påbegyndelse af registreringspligtig virksomhed, jf. momslovens § 47, stk. 5, 1. pkt., eller at ejeren eller den ansvarlige daglige ledelse af en virksomhed, der ophører med at drive registreringspligtig virksomhed underretter Skatteforvaltningen om virksomhedens ophør senest 8 dage efter ophøret, jf. momslovens § 47, stk. 6.

Efter momslovens § 47, stk. 8, skal et sådant påbud indeholde en henvisning til den relevante bestemmelse og en anvisning af, hvilke konkrete handlinger eller foranstaltninger virksomheden skal gennemføre for at overholde den pågældende bestemmelse. Påbuddet skal gives skriftligt, og det skal fremgå heraf, at hvis påbuddet ikke efterleves inden for den angivne frist, kan modtageren heraf pålægges daglige bøder, indtil påbuddet efterleves.

Efter momslovens § 74, stk. 5, kan Skatteforvaltningen give en virksomhed påbud om at efterleve reglerne for adgangen til eftersyn samt udlevering og indsendelse af regnskabsmateriale efter momslovens § 74, stk. 1-4. Skatteforvaltningen kan i den forbindelse pålægge ejeren eller den ansvarlige ledelse af virksomheden daglige bøder efter momslovens § 77, indtil påbuddet efterleves.

Bestemmelsen indebærer, at Skatteforvaltningen kan fremtvinge en bestemt handling hos ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse. I dette tilfælde, at Skatteforvaltningen ved

pålæg af daglige bøder kan gennemtvinge udlevering og indsendelse af virksomhedens regnskabsmateriale.

Efter momslovens § 75, stk. 9, kan Skatteforvaltningen give den oplysningspligtige et påbud om at efterleve reglerne for meddelelse af oplysninger efter momslovens § 75, stk. 1-5. Skatteforvaltningen kan i den forbindelse pålægge ejeren eller den ansvarlige ledelse af virksomheden daglige bøder efter momslovens § 77, indtil påbuddet efterleves.

Bestemmelsen indebærer, at Skatteforvaltningen kan fremtvinge en bestemt handling hos ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse. I dette tilfælde, at leverandører til registreringspligtige virksomheder skal oplyse om deres leverancer af varer og ydelser til disse virksomheder, hvis Skatteforvaltningen anmoder om det.

Det foreslås, at Skatteforvaltningen efter momslovens § 55 a, stk. 1, skal kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem. Det er hensigten, at et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter momslovens § 55 a, stk. 1, skal kunne gives som en sanktion.

Et påbud om at anvende et digitalt salgsregistreringssystem efter momslovens § 55 a, stk. 1, vil f.eks. kunne gives, hvis det konstateres, at virksomheden ikke har opbevaret fakturaer for købte eller solgte varer eller ydelser, hvis der foreligger fakturaer, men det er ikke muligt at identificere leverandøren, hvis der ikke kontinuerligt foretages salgsregistreringer, hvis der ikke udleveres kasseboner til kunder ved kontantkøb, hvis der ikke foretages daglige kasseafstemninger, eller hvis transaktionssporet på anden måde ikke er til stede – f.eks. hvis der ikke foreligger et regnskab. Det bemærkes, at der alene er tale om eksempler på situationer, hvor et påbud vil kunne gives. Skatteforvaltningen vil således ud fra en konkret vurdering kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem i andre situationer, hvor det er konstateret, at virksomheden ikke lever op til henholdsvis bogføringslovens eller momslovens krav vedrørende salgsregistrering eller registreringer til brug for korrekt regnskabsafleggelse i øvrigt. Formålet med et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem er at styrke Skatteforvaltningens muligheder for kontrol i forhold til at kunne afdække såvel generelle som bevidste fejl, herunder unddragelse af skatter og afgifter. Dette forudsætter dog, at et påbud efterleves.

Efter momslovens § 55 c, stk. 1, vil skatteministeren kunne fastsætte nærmere regler om, hvilke brancher der skal omfattes af et generelt krav om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem. Med den foreslåede nyaffattelse af bestemmelsen vil Skatteforvaltningen kunne pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af et krav om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1, som foreslås indsat ved dette lovforslags § 1, nr. 1.

De daglige bøder vil efter forslaget kunne pålægges, indtil et påbud er opfyldt.

Der vil således kunne anvendes tvangsbøder for at gennemtvinge såvel et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, der er givet som en sanktion, som påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, der er givet generelt som følge af, at virksomheden tilhører en branche, som er omfattet af det generelle påbud om at skulle anvende digitale salgsregistreringssystemer.

Formålet med reglerne om daglige bøder er at kunne fremtvinge en bestemt handling hos ejeren af

en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse, nemlig anskaffelse og benyttelse af et digitalt salgsregistreringssystem. Konstateres det ved et kontrolbesøg, at et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem ikke er opfyldt, foreslås det, at Skatteforvaltningen skal kunne pålægge virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder, indtil påbuddet opfyldes.

Bøden tilfalder staten.

Et påbud skal indeholde en henvisning til den relevante lovbestemmelse, og det skal være specificeret, hvilke handlinger der ønskes opfyldt. Det skal fremgå, at såfremt påbuddet ikke efterleves inden for en nærmere fastsat frist, kan der pålægges daglige tvangsbøder, indtil påbuddet opfyldes. De daglige tvangsbøder gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen.

Den daglige tvangsbøde skal fastsættes ud fra, hvad der for den enkelte virksomhed vil opleves som tvingende. Efter gældende praksis skal bøden være på mindst 1.000 kr. dagligt.

De daglige tvangsbøder kan forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte bøde ikke har givet resultat. Tvangsbøder, der ikke er betalt, bortfalder, når det konstateres, at ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse har opfyldt påbuddet. Betalte og evt. inddrevne bøder tilbagebetales ikke.

Der er med lovforslagets § 1, nr. 3, ikke i øvrigt tilsigtet ændringer i forhold til gældende ret.

Til nr. 4

Momslovens § 81, stk. 1, nr. 2, indeholder en opremsning af en række af momslovens bestemmelser, som indeholder forskellige forpligtelser. Der er bødestraf for overtrædelse af de bestemmelser, som er omfattet af momslovens § 81, stk. 1, nr. 2.

Følgende bestemmelser er omfattet af momslovens § 81, stk. 1, nr. 2:

Momslovens § 8, stk. 1, 4. pkt., indeholder pligt til at oplyse navn og adresse på køber samt salgspris ved overdragelse af en samlet virksomhed eller en del heraf.

Momslovens § 23, stk. 4, 2. pkt., indeholder pligt til at udstede en faktura på afregningstidspunktet ved levering af varer i kommission eller konsignation.

Momslovens § 30, stk. 2, indeholder pligt til at udfærdige en særlig faktura uden moms ved udlejningsvirksomheders og køreskolers salg af brugte køretøjer.

Momslovens § 38, stk. 3, 3. pkt., indeholder pligt til at føre særskilt sektorregnskab, når der foreligger delvis fradragsret for indgående moms, og fordelingen fastsættes sektorvis.

Momslovens § 43, stk. 3, nr. 1, indeholder pligt til at foretage momsregulering ved ændret anvendelse af investeringsgoder.

Momslovens § 43, stk. 3, nr. 4, indeholder pligt til at foretage momsregulering ved salg af fast ejendom, når køberen ikke overtager reguleringsforpligtelsen.

Momslovens § 43, stk. 3, nr. 5, indeholder pligt til at foretage momsregulering ved overdragelse af driftsmidler efter momslovens § 8, stk. 1, 3. pkt., når køberen ikke overtager reguleringsforpligtelsen.

Momslovens § 47, stk. 1, 1. pkt., indeholder pligt til at anmelde momspligtig virksomhed til momsregistrering.

Momslovens § 47, stk. 2, 1. pkt., indeholder pligt for momspligtige personer, der ikke har forretningssted her i landet, til at lade sig registrere ved en herboende repræsentant.

Momslovens § 47, stk. 2, 2. pkt., indeholder pligt for udenlandske virksomheder, der foretager erhvervelser fra andre EU-lande, til at lade sig registrere ved en herboende repræsentant.

Momslovens § 47, stk. 3, 1. pkt., indeholder pligt til at anmelde flere virksomheder med samme ejer til momsregistrering under ét.

Momslovens § 47, stk. 5, indeholder pligt til at anmelde til registrering senest 8 dage inden påbegyndelse af momspligtig virksomhed (1. pkt.), pligt til ved anmeldelsen at oplyse, hvis de forventede afgiftspligtige leverancer overstiger 20 mio. kr. (4. pkt.), pligt til at meddele om ændringer i en virksomheds registreringsforhold senest 8 dage efter ændringen (5. pkt.) og pligt til at underrette om virksomheders ophør senest 8 dage efter ophøret (6. pkt.).

Momslovens § 48, 1. pkt., indeholder pligt til registrering ved erhvervelser fra andre EU-lande efter momslovens § 46, stk. 2.

Momslovens § 52, stk. 1, 1. pkt., indeholder pligt til at udstede faktura ved levering af momspligtige varer og ydelser.

Momslovens § 52, stk. 1, 2. pkt., indeholder pligt til at udstede faktura ved delbetaling af en samlet leverance.

Momslovens § 52, stk. 2, 2. pkt., indeholder pligt til, at der ved udstedelse af kundens (afregningsbilag) findes en forud indgået aftale mellem den afgiftspligtige og kunden, og at der er fastlagt en procedure, hvorefter den afgiftspligtige person godkender hver enkelt faktura.

Momslovens § 52, stk. 5, indeholder pligt til udstedelse af kreditnota.

Momslovens § 52, stk. 6, 1. pkt., indeholder forbud mod at påføre moms på en faktura, hvis virksomheden ikke er momsregistreret, eller hvis den registrerede virksomhed ikke leverer afgiftspligtige varer og ydelser.

Momslovens § 52, stk. 6, 2. pkt., indeholder pligt til – såfremt virksomheden modtager en af en kunde eller tredjeperson udstedt faktura (afregningsbilag), hvorpå der er anført afgiftsbeløb eller anden angivelse af, at fakturabeløbet indbefatter afgift – at gøre opmærksom herpå og at tilbagebetale modtagne afgiftsbeløb.

Momslovens § 52, stk. 8, indeholder pligt til tydeligt at oplyse på prisangivelser, hvis prisen ikke indeholder moms.

Momslovens § 52 a, stk. 1, indeholder pligt for registrerede virksomheder til at sørge for opbevaring af fakturaer og kreditnotaer, udstedt af virksomheden selv såvel som af kunde som tredjeperson.

Momslovens § 52 a, stk. 2, indeholder pligt til i tilfælde af opbevaring af udstedte eller modtagne elektroniske fakturaer i et andet land at meddele dette til Skatteforvaltningen.

Momslovens § 52 a, stk. 3, indeholder pligt til efter anmodning fra Skatteforvaltningen give disse ret til fuld elektronisk onlineadgang, downloading og anvendelse af fakturaer, som en virksomhed opbevarer ad elektronisk vej i et andet land.

Momslovens § 53, stk. 1, 1. pkt., indeholder pligt for virksomheder og privatpersoner, der kun er registreret for enkeltstående salg af nye transportmidler til køber i et andet EU-land, til at udstede faktura ved salg.

Momslovens § 53, stk. 2, 1. pkt., indeholder pligt til at indsende kopi af faktura for virksomheder/privatpersoner omfattet af § 53, stk. 1, 1. pkt. om salg af nye transportmidler til køber i et andet EU-land.

Momslovens § 56, stk. 3, 2. pkt., indeholder pligt til udskudt medregning af indgående moms i forbindelse med visse varers videresalg.

Momslovens § 57, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 2. pkt., stk. 3, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., indeholder pligt til rettidig momsangivelse.

Momslovens § 62, stk. 9, indeholder pligt for arvingerne eller bobestyreren til at foretage angivelse efter § 57, stk. 1, for perioden fra afgiftsperiodens begyndelse og indtil dødsdagen, i tilfælde af at indehavere af en registreret virksomhed dør, og der udstedes proklama efter § 81 i lov om skifte af dødsboer.

Momslovens § 64, stk. 2, 1. pkt., indeholder pligt til at angive værdien af momspligtige erhvervelser og momsens heraf inden fastsat frist.

Momslovens § 65, stk. 1, indeholder pligt for betalingspligtige personer til at føre forskriftsmæssigt regnskab og til at angive momstilsvar.

Momslovens § 70, stk. 2, indeholder pligt til at udforme faktura uden angivelse af moms ved salg efter de særlige regler om salg af brugte varer m.v.

Momslovens § 72, stk. 3, indeholder pligt til at hjælpe Veterinærdirektoratet ved eftersyn i virksomheder, der får kompensation for moms ved salg af modernælkserstatning.

Momslovens § 72, stk. 4, indeholder pligt til at udlevere eller indsende materiale til Veterinærdirektoratet i forbindelse med kompensation for moms ved salg af modernælkserstatning.

Momslovens § 74, stk. 2, indeholder pligt til at være behjælpelig ved myndighedernes kontroleftersyn.

Momslovens § 74, stk. 4, indeholder pligt til at udlevere forretningsbøger, regnskabsmateriale og korrespondance mv. til kontrolbrug.

Momslovens § 75, stk. 1, indeholder pligt for leverandører til registreringspligtige virksomheder til på begæring at give oplysninger om leverancer af varer og ydelser.

Momslovens § 75, stk. 2, indeholder pligt for erhvervsdrivende til på begæring at give oplysninger om indkøb af varer og ydelser til virksomheden.

Momslovens § 75, stk. 3, indeholder pligt for pengeinstitutter samt advokater og andre, der modtager midler til forvaltning eller erhvervmæssigt udlåner penge, til på begæring at give enhver oplysning om deres økonomiske mellemværende med navngivne registreringspligtige virksomheder.

Momslovens § 75, stk. 4, indeholder pligt for forsikringsselskaber til på begæring at give kontroloplysninger i forbindelse med erhvervelse af nye lystfartøjer.

I lovforslagets § 1, nr. 1, foreslås indsat en bestemmelse i momslovens § 55 b, hvorefter virksomheder, der modtager digital betaling via en eller flere digitale betalingsløsninger, og som er pålagt at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter momslovens § 55 a eller regler udstedt i medfør af § 55 c, skal integrere den eller de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet.

I den forbindelse foreslås det, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder kravet om integration mellem betalingsløsning og det digitale salgsregistreringssystem, skal kunne straffes med bøde.

Gerningsindholdet vil være realiseret, når det ved kontrol konstateres, at kravet om integration mellem det digitale salgsregistreringssystem og evt. betalingsløsninger, ikke er opfyldt. Pligt- og ansvarssubjekt er virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse. Den foreslåede bestemmelse er en ordensforskrift, og bødestraffens størrelse er således uafhængig af, om der er forsæt til undladelsen, eller der er tale om grov uagtsomhed. Bevis for grov uagtsomhed er derved tilstrækkelig som betingelse for ansvar.

Af hensyn til at kunne sikre en effektiv håndhævelse af kravet om integration mellem digitale betalingsløsninger og det digitale salgsregistreringssystem er det af afgørende betydning, at et sådant krav vil kunne sanktioneres – i dette tilfælde i form af bøde.

En bøde for overtrædelse af kravet om integration mellem evt. betalingsløsninger og det digitale salgsregistreringssystem, jf. momslovens § 55 b, bør herefter normalt fastsættes til i størrelsesordenen 10.000 kr. i et førstegangstilfælde, mens bøden i gentagelsestilfælde normalt bør fastsættes til det dobbelte.

Fastsættelse af straffen beror på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne strafniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Den foreslåede bestemmelse betyder, at det vil blive gjort muligt at sanktionere overtrædelse af kravet om at integrere de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet med bøde, jf. momslovens § 55 b.

Til nr. 5

Efter momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, kan den, der forsætligt eller groft uagtsomt undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2 eller § 38, stk. 3, 1. pkt., straffes med bøde.

Momslovens § 29, stk. 2, fastsætter, hvordan momsgrundlaget skal opgøres ved handel, når der er interessefælleskab mellem køber og sælger.

Efter momslovens § 38, stk. 3, 1. pkt., kan Skatteforvaltningen efter forudgående ansøgning give tilladelse til eller påbyde, at fradragsretten i virksomheder med flere sektorer opgøres særskilt for hver sektor inden for virksomheden.

I lovforslagets § 1, nr. 1, foreslås indsat en bestemmelse i momslovens § 55 a, stk. 1, hvorefter Skatteforvaltningen som sanktion vil kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

I den forbindelse foreslås det, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt undlader at efterkomme et påbud efter momslovens § 55 a, stk. 1, skal kunne straffes med bøde.

Gerningsindholdet vil være realiseret, når det ved kontrol konstateres, at et evt. påbud efter § 55 a, stk. 1, ikke er opfyldt. Pligt- og ansvarssubjekt er virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse. Den foreslåede bestemmelse er en ordensforskrift, og bødestraffens størrelse er således uafhængig af, om der er forsæt til undladelsen, eller der er tale om grov uagtsomhed. Bevis for grov uagtsomhed er derved tilstrækkelig som betingelse for ansvar.

Af hensyn til at kunne sikre en effektiv håndhævelse af et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem er det af afgørende betydning, at et sådant påbud vil kunne sanktioneres, i dette tilfælde i form af bøde.

En bøde for overtrædelse af momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, bør herefter normalt fastsættes til i størrelsesordenen 10.000 kr. i et førstegangstilfælde, mens bøden i gentagelsestilfælde normalt bør fastsættes til det dobbelte.

Fastsættelse af straffen beror på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne strafniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Den foreslåede bestemmelse betyder, at det vil blive gjort muligt at straffe undladelsen af at efterkomme et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem med bøde.

Til nr. 6

Efter momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, kan den, der forsætligt eller groft uagtsomt undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2 eller § 38, stk. 3, 1. pkt., straffes med bøde.

Momslovens § 29, stk. 2, fastsætter, hvordan momsgrundlaget skal opgøres ved handel, når der er interessefælleskab mellem køber og sælger.

Efter momslovens § 38, stk. 3, 1. pkt., kan Skatteforvaltningen efter forudgående ansøgning give tilladelse til eller påbyde, at fradragsretten i virksomheder med flere sektorer opgøres særskilt for hver sektor inden for virksomheden.

I lovforslagets § 1, nr. 1, foreslås det dels, at Skatteforvaltningen som sanktion skal kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, jf. momslovens § 55 a, dels at der ved bekendtgørelse vil kunne fastsættes nærmere regler om, at udvalgte brancher generelt skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, jf. momslovens § 55 c. I den forbindelse foreslås det, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt undlader at efterkomme et påbud efter momslovens § 55 a, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1, skal kunne straffes med bøde.

Gerningsindholdet vil være realiseret, når det ved kontrol konstateres, at et evt. påbud efter § 55 a, stk. 1, eller § 55 c, stk. 1, ikke er opfyldt. Pligt- og ansvarssubjekt er virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse. Den foreslåede bestemmelse er en ordensforskrift, og bødestraffens størrelse er således uafhængig af, om der er forsæt til undladelsen, eller der er tale om grov uagtsomhed. Bevis for grov uagtsomhed er derved tilstrækkelig som betingelse for ansvar.

Af hensyn til at kunne sikre en effektiv håndhævelse af et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem er det af afgørende betydning, at et sådant påbud kan sanktioneres, i dette tilfælde i form af bøde.

En bøde for overtrædelse af momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, bør herefter normalt fastsættes til i størrelsesordenen 10.000 kr. i et førstegangstilfælde, mens bøden i gentagelsestilfælde normalt bør fastsættes til det dobbelte.

Fastsættelse af straffen beror på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne strafniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Den foreslåede bestemmelse betyder, at det vil blive gjort muligt at straffe tilsidesættelse af eller overtrædelse af et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem med bøde.

Til nr. 7

Der foreslås indsat en ny bestemmelse i momslovens § 81, stk. 4, hvoraf det følger, at hvis nogen har begået en overtrædelse af § 55 a, stk. 1, eller § 55 b og én eller flere andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen, og overtrædelserne medfører idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov og bødestraffen for overtrædelserne af den eller de andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen.

En manglende opfyldelse af et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem vil kunne sanktioneres med bøde efter momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 5 og 6.

Når Skatteforvaltningen konstaterer, at et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem ikke er opfyldt, bør der reageres med de sanktioner, der er nødvendige for, at påbuddet opfyldes. På

den ene side skal sanktionen ikke være mere indgribende end nødvendigt, og på den anden side skal sanktionen have tilstrækkelig gennemslagskraft til, at det sikres, at loven overholdes. Hvis virksomheden trods en given sanktion stadig ikke overholder reglerne, bør det lede til en skærpelse af sanktionerne.

For effektivt at kunne håndhæve et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem er det af afgørende betydning at sikre, at de bøder, som udmåles for overtrædelse af et sådant påbud, er af en sådan størrelse, at bestemmelsens præventive virkning ikke svækkes.

En bøde for overtrædelse af momslovens § 55 a, stk. 1, eller § 55 b bør herefter normalt fastsættes til i størrelsesordenen 10.000 kr. i et førstegangstilfælde, mens bøden i gentagelsestilfælde bør fastsættes til det dobbelte. Det foreslås, at sanktionen herefter stiger med yderligere 10.000 kr. pr. gang, svarende til bødepraksis i den såkaldte ”colalovgivning”.

Overtrædes ikke en, men flere skatte- eller afgiftslove samtidig, finder de almindelige bestemmelser om kumulation af bøder anvendelse, jf. straffelovens § 88. Straffelovens § 88 normerer således strafudmålingen og straffastsættelsen, når flere lovovertrædelser er til pådømmelse under samme sag mod samme gerningsmand.

I praksis betyder det, at der fastsættes en fælles straf, når nogen ved én eller flere handlinger har begået flere lovovertrædelser. Det kan være ved, at et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem ikke er opfyldt samtidig med, at den pågældende virksomhed undlader at opfylde pligten til at angive og afregne moms. Det kan også være den situation, hvor nogen – samtidig med ikke at efterleve et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem – har overtrådt f.eks. chokoladeafgiftsloven ved at have indført og solgt chokolade uden at betale afgift og ført regnskab over indførslen og salget m.v.

I sådanne situationer vil der blive fastsat en fælles bøde for samtlige overtrædelser.

Det foreslås i momslovens § 81, stk. 5, at bestemmelsen i stk. 1 kan fraviges, når særlige grunde taler derfor.

Den konkrete sanktion i form af bødestraf kan således blive mindre eller større end normalbøden, afhængig af om der foreligger formildende eller skærpene omstændigheder ved overtrædelsen, men normalbøden vil være udgangspunktet for sanktionsudmålingen.

Fastsættelse af straffen beror på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Til nr. 8

Der foreslås indsat en ny bestemmelse i momslovens § 81, stk. 4, hvoraf det følger, at hvis nogen har begået en overtrædelse af § 55 a, stk. 1, § 55 b, eller regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1, og én eller flere andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov og bødestrafen for overtrædelsen af den eller de andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen.

En manglende opfyldelse af et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem vil kunne sanktioneres med bøde, jf. momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 5 og 6.

Når Skatteforvaltningen konstaterer, at et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem ikke er opfyldt, bør der reageres med de sanktioner, der er nødvendige for, at påbuddet opfyldes. På den ene side skal sanktionen ikke være mere indgribende end nødvendigt, og på den anden side skal sanktionen have tilstrækkelig gennemslagskraft til, at det sikres, at loven overholdes. Hvis virksomheden trods en given sanktion stadig ikke overholder reglerne, bør det lede til en skærpelse af sanktionerne.

For effektivt at kunne håndhæve et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem er det af afgørende betydning at sikre, at de bøder, som udmåles for overtrædelse af et sådant påbud, er af en sådan størrelse, at bestemmelsens præventive virkning ikke svækkes.

En bøde for overtrædelse af momslovens § 55 a, stk. 1, § 55 b, eller regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1, bør herefter normalt fastsættes til i størrelsesordenen 10.000 kr. i et førstegangstilfælde, mens bøden i gentagelsestilfælde bør fastsættes til det dobbelte. Det foreslås, at sanktionen herefter stiger med yderligere 10.000 kr. pr. gang, svarende til bødepraksis i den såkaldte ”colalovgivning”.

Overtrædes ikke en, men flere skatte- eller afgiftslove samtidig, finder de almindelige bestemmelser om kumulation af bøder anvendelse, jf. straffelovens § 88. Straffelovens § 88 normerer således strafudmålingen og straffastsættelsen, når flere lovovertrædelser er til pådømmelse under samme sag mod samme gerningsmand.

I praksis betyder det, at der fastsættes en fælles straf, når nogen ved én eller flere handlinger har begået flere lovovertrædelser. Det kan være ved, at et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem ikke er opfyldt samtidig med, at den pågældende virksomhed undlader at opfylde pligten til at angive og afregne moms. Det kan også være den situation, hvor nogen – samtidig med ikke at efterleve et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem – har overtrådt f.eks. chokoladeafgiftsloven ved at have indført og solgt chokolade uden at betale afgift og ført regnskab over indførslen og salget m.v.

I sådanne situationer vil der blive fastsat en fælles bøde for samtlige overtrædelser.

Det foreslås i momslovens § 81, stk. 5, at bestemmelsen i stk. 1 kan fraviges, når særlige grunde taler derfor.

Den konkrete sanktion i form af bødestraf kan således blive mindre eller større end normalbøden, afhængig af om der foreligger formildende eller skærpene omstændigheder ved overtrædelsen, men normalbøden vil være udgangspunktet for sanktionsudmålingen.

Fastsættelsen af straffen beror på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Til § 2

Til nr. 1

For indbetalinger som nævnt i kildeskattelovens § 49 A, stk. 3, nr. 1 og 4, der indbetales til aldersforsikring efter pensionsbeskatningslovens § 10 A, aldersopsparing efter pensionsbeskatningslovens § 12 A, eller supplerende engangssum efter pensionsbeskatningslovens § 29 A, kan pensionsinstituttet m.v. indeholde en foreløbig skat i det indbetalte beløb efter § 48, stk. 10, jf. kildeskattelovens § 46, stk. 6.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 10, i kildeskattelovens § 46, stk. 6, ændres til kildeskattelovens § 48, stk. 11.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Ændringen har ingen materiel betydning.

Til nr. 2

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 6, kan Skatteforvaltningen, når omstændighederne i det enkelte tilfælde taler derfor, og den skattepligtiges indkomst ikke vil blive så stor, at den skattepligtige skal svare de i kildeskattelovens § 40 nævnte skatter (indkomstskat til staten, virksomhedsskat, konjunkturudligningsskat, kommunal indkomstskat, ejendomsværdiskat, kirkeskat, udbytteskat og royaltyskat) bortset fra arbejdsmarkedsbidrag, med fremtidig virkning bestemme, at der ikke skal indeholdes skat i A-indkomst, som den skattepligtige oppebærer. Bestemmelsen kan begrænses til at angå en vis A-indkomst eller A-indkomst, som udbetales eller godskrives i en vis periode eller indtil et vist maksimalbeløb. Når en sådan bestemmelse er truffet, udarbejder Skatteforvaltningen et frikort.

I tilfælde, hvor der skal foretages lønindeholdelse efter reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udsteder Skatteforvaltningen dog i stedet et skattekort og bikort uden fradragsbeløb og med en indeholdelsesprocent svarende til indeholdelsesprocenten efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Endelig kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om opdatering af frikort og af skattekort og bikort, ligesom skatteministeren, når særlige forhold taler derfor, kan bestemme, at indeholdelse af skat i en vis art af A-indkomst skal undlades uden anvendelse af frikort.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 6, i kildeskattelovens § 48, stk. 1, 1. pkt., ændres til kildeskattelovens § 48, stk. 7.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Ændringen har ingen materiel betydning.

Skatteforvaltningen er efter kildeskattelovens § 48, stk. 1, forpligtet til at udstede skattekort til skattepligtige, som forventer at modtage A-indkomst.

Det foreslås, at en anmodning om udstedelse af skattekort fra en tredjelandstatsborger alene skal imødekommes, hvis Skatteforvaltningen kan konstatere, at den pågældende har ret til at arbejde i

Danmark.

Den foreslåede bestemmelse udgør en undtagelse til hovedreglen om, at Skatteforvaltningen er forpligtet til at udstede et skattekort til skattepligtige, som forventes at modtage A-indkomst, jf. kildeskattelovens § 48, stk. 1.

Da undtagelsesbestemmelsen foreslås indsat som et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3, er der behov for, at der i kildeskattelovens § 48, stk. 1, indsættes en henvisning til det foreslåede nye stk. 2.

Der er således tale om en konsekvensændring.

Til nr. 3

Kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 1, fastslår, at personer, der erhverver A-indkomst her i landet, er forpligtet til at svare indkomstskat til staten. Bestemmelserne om skattepligt skelner ikke mellem personer, der opholder sig lovligt eller ulovligt her i landet, men alene om der f.eks. er tale om A-indkomst eller B-indkomst. Det betyder, at f.eks. illegale indvandrere er skattepligtige her til landet af den indkomst, de måtte erhverve for personligt arbejde i et tjenesteforhold under deres (ulovlige) ophold her i landet.

Skatteforvaltningen er efter kildeskattelovens § 48, stk. 1, forpligtet til at udstede skattekort til skattepligtige, som forventes at modtage A-indkomst. Når en person retter henvendelse til Skatteforvaltningen og anmoder om at få udstedt et skattekort, må det formodes at være den pågældendes forventning, at den pågældende vil oppebære en indkomst, også selv om udgangspunktet måtte være, at den pågældende ikke må opholde sig her i landet. Skatteforvaltningen kan derfor ikke efter gældende ret nægte at udstede et skattekort til en udlænding, som ikke har ret til at arbejde her i landet.

Skatteforvaltningens udstedelse af skattekort – til f.eks. tredjelandsstatsborgere – skal derfor ses i lyset af, at pligten til at svare indkomstskat i Danmark af en skattepligtig indkomst ikke afhænger af, om en person opholder sig lovligt i landet. Samtidig skal Skatteforvaltningens udstedelse af skattekort ses i sammenhæng med arbejdsgiverens pligt til at indeholde A-skat og arbejdsmarkedsbidrag. Reglerne om arbejdsgivers indeholdelsespligt afhænger heller ikke af, om en person opholder sig her i landet lovligt eller ulovligt. Indeholdelsespligten knytter sig til udbetaling af A-indkomst. A-indkomst er alle former for vederlag i penge for personligt arbejde i tjenesteforhold. Det er f.eks. løn, feriegodtgørelse, honorar, tantieme, provision, drikkepenge og lignende ydelser.

Danske arbejdsgivere, som udbetaler A-indkomst, skal foretage indeholdelse af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, som beregnes, indeholdes og indberettes på grundlag af oplysningerne på den skattepligtiges skattekort.

Den indeholdelsespligtige (arbejdsgiveren) har pligt til digitalt at indhente skattekortoplysninger (eSkattekort) fra Skatteforvaltningen. Hvis en skattepligtig ikke har et skattekort, vil den indeholdelsespligtige modtage skattekorttypen "intet skattekort", og arbejdsgiveren skal i en sådan situation indeholde A-skat med 55 pct. uden fradrag og arbejdsmarkedsbidrag med 8 pct. efter bestemmelserne i kildeskattelovens § 48, stk. 7, og § 49, stk. 1, jf. § 43, stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse i kildeskattelovens § 48, stk. 2, foreslås det, at en anmodning om udstedelse af et skattekort fra en tredjelandstatsborger fremadrettet alene skal imødekommes, hvis Skatteforvaltningen kan konstatere, at den pågældende har ret til at arbejde i Danmark.

Efter forslaget vil en tredjelandstatsborger alene kunne få udstedt et skattekort, hvis Skatteforvaltningen kan konstatere, at tredjelandstatsborgeren har ret til at arbejde. Det betyder, at Skatteforvaltningen – modsat reglerne i dag – ikke vil kunne udstede et skattekort, før Skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende har ret til at arbejde her i landet.

Hvis anmodningen om at få udstedt et skattekort afslås af Skatteforvaltningen, vil tredjelandstatsborgeren skulle dokumentere over for Skatteforvaltningen, at vedkommende har ret til at arbejde i Danmark, før tredjelandstatsborgeren kan få udstedt et skattekort.

For at kunne håndhæve den foreslåede bestemmelse er det en forudsætning, at Skatteforvaltningen har adgang til oplysninger om, hvorvidt tredjelandstatsborgeren har den fornødne ret til at arbejde her i landet. Skatteforvaltningen har efter udlændingelovens § 44 a, stk. 2, adgang til opslag i Udlændingefinformationsportalen (UIP), hvor Skatteforvaltningen gennem Udlændinge Informations Systemet (UIS) vil kunne foretage opslag på konkrete personer og se oplysninger om disse personers sager hos udlændingemyndighederne.

UIS indeholder ikke selvstændig oplysning om det aktuelt gældende opholdsgrundlag og den pågældendes ret til at arbejde, men viser oplysninger fra udlændingemyndighedernes registre og systemer om meddelelse af opholdstilladelse, afslag på og evt. inddragelse af opholdstilladelse, herunder konstatering af bortfald af opholds- og arbejdstilladelse m.v. Herudover indeholder UIS oplysninger om bl.a. indgivne ansøgninger og klager over afgørelser.

Det er fortsat de relevante udlændingemyndigheder, der skal tage stilling til, om en tredjelandstatsborger kan meddeles arbejdstilladelse eller ej, eller om den pågældende er omfattet af en fritagelse fra kravet om arbejdstilladelse.

Skatteforvaltningen vil på baggrund af en konkret vurdering af de tilgængelige oplysninger – herunder udlændingemyndighedernes evt. anvisninger – kunne konstatere, om tredjelandstatsborgere har de nødvendige tilladelser og vil derved manuelt kunne registrere i Skatteforvaltningens systemer, om tredjelandstatsborgere vil kunne forskudsregistreres og få udstedt et skattekort.

Der findes tredjelandstatsborgere, der har ret til at arbejde i Danmark, selvom de ikke er registreret hos udlændingemyndighederne og dermed ikke kan slås op i UIS.

Det er bl.a. tilfældet for tredjelandstatsborgere, der er omfattet af EU-reglerne, men som endnu ikke har rettet henvendelse til udlændingemyndighederne for at få udstedt et opholdskort. Desuden følger det af udlændingelovens § 14, stk. 1, at bl.a. flygtninge, familiesammenførte udlændinge og medfølgende familiemedlemmer til udenlandske arbejdstagere og udenlandske studerende er fritaget for krav om arbejdstilladelse. Ligesom det følger af udlændingebekendtgørelsens § 24, at bl.a. forskere, foredragsholdere, kunstnere, montører samt idrætsudøvere- og trænere er fritaget for krav om arbejdstilladelse. Disse grupper kan dermed arbejde uden, at de pågældende udlændinge er meddelt arbejdstilladelse.

Om en udlænding er omfattet af reglerne i udlændingeloven og udlændingebekendtgørelsen om fritagelse for krav om arbejdstilladelse beror på en konkret og individuel vurdering.

Herudover vil en tredjelandstatsborgers ret til at arbejde kunne ændre sig, f.eks. hvis en opholds- og arbejdstilladelse udløber.

I de tilfælde, hvor Skatteforvaltningen er i tvivl, vil der kunne indhentes en vurdering fra udlændingemyndighederne, men det kan ikke udelukkes, at der i enkeltstående tilfælde vil kunne ske udstedelse af skattekort til tredjelandstatsborgere, som ikke har ret til at arbejde i Danmark, ligesom det i enkeltstående tilfælde vil kunne forekomme, at Skatteforvaltningen ikke udsteder skattekort til en tredjelandstatsborger, der egentlig har ret til at opholde sig og arbejde i Danmark.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Uagtet det forhold, at Skatteforvaltningen ikke fremadrettet må udstede skattekort til en tredjelandstatsborger, der ikke har ret til at arbejde i Danmark, ændres der ikke på reglerne om skattepligt. En tredjelandstatsborger, der ikke opfylder betingelserne for at få udstedt et skattekort, vil således fortsat være skattepligtig og skulle afregne skat til den danske stat, hvis den pågældende erhverver indkomst her i landet. I sådanne situationer vil arbejdsgiveren skulle indeholde A-skat med 55 pct. uden fradrag og arbejdsmarkedsbidrag med 8 pct. efter bestemmelserne i kildeskattelovens § 48, stk. 7, og § 49, stk. 1, jf. § 43, stk. 1.

Et afslag på en anmodning om at få udstedt et skattekort er en forvaltningsafgørelse. Et afslag på en anmodning om at få udstedt et skattekort skal være skriftligt og skal indeholde en begrundelse og en klagevejledning med klageadgang, herunder oplysning om fristen for at klage. Forvaltningslovens almindelige regler vil således skulle finde anvendelse ved afgørelser, der træffes efter kildeskattelovens § 48, stk. 2.

Benytter en arbejdsgiver sig af en arbejdstager uden arbejdstilladelse, vil arbejdsgiveren som nævnt skulle indeholde 55 pct. i skat uden fradrag og arbejdsmarkedsbidrag med 8 pct. efter bestemmelsen i kildeskattelovens § 48, stk. 7, og §49, stk. 1, jf. § 43, stk. 1.

Det bemærkes, at lovforslaget ikke afhjælper de situationer, hvor en arbejdsgiver trækker skattekort på en tredjelandstatsborger, der har fået udstedt skattekort på et tidspunkt, hvor pågældende havde ret til ophold og arbejde, men hvor den pågældendes opholds- og arbejdstilladelse siden er udløbet, inddraget, bortfaldet mv. Det afhjælper heller ikke situationen, hvor en tredjelandstatsborger i forbindelse med sin opholdstilladelse har en begrænset arbejdstilladelse og f.eks. kun må arbejde et vist antal timer pr. uge eller hos en bestemt arbejdsgiver.

Der påhviler således fortsat arbejdsgivere et ansvar for at sikre sig, at deres ansatte har ret til at arbejde for dem. Med ændringen af udlændingeloven, som trådte i kraft den 1. juni 2019, blev der imidlertid indført en ordning, hvorefter Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration i alle tilfælde, hvor en udlænding er meddelt afslag på opholdstilladelse, hvor udlændingen har haft ret til at påbegynde ansættelsesforholdet, eller udlændingens opholdstilladelse, opholds- og arbejdstilladelse eller opholdskort er nægtet forlænget, er konstateret bortfaldet eller er inddraget, orienterer den arbejdsgiver eller de arbejdsgivere, som udlændingen har arbejdet for inden for de seneste 3 måneder herom, jf. udlændingelovens § 44 a, stk. 12-14. Orienteringspligten omfatter ikke tilfælde af udløb af opholdsgrundlag men alene tilfælde, hvor

arbejdsgiveren ikke har kendskab til ophøret af udlændingens opholdsgrundlag, medmindre udlændingen selv har orienteret arbejdsgiveren herom.

Til nr. 4

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 2, sørger Skatteforvaltningen for, at det på skattekortet anføres, hvilket beløb der skal fradrages i A-indkomst for henholdsvis en måned, 14 dage, en uge og en dag, forinden indeholdelse foretages. Fradragsbeløbene udgør forholdsmæssige andele af summen af de fradrag, der må forventes at ville tilkomme den skattepligtige ved den endelige indkomstopgørelse og skatteberegning for det pågældende år. På bikort anføres intet fradragsbeløb.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 2, i kildeskattelovens § 48, stk. 6, 7. pkt., ændres til § 48, stk. 3.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Ændringen har ingen materiel betydning.

Til nr. 5

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 2, sørger Skatteforvaltningen for, at det på skattekortet anføres, hvilket beløb der skal fradrages i A-indkomst for henholdsvis en måned, 14 dage, en uge og en dag, forinden indeholdelse foretages. Fradragsbeløbene udgør forholdsmæssige andele af summen af de fradrag, der må forventes at ville tilkomme den skattepligtige ved den endelige indkomstopgørelse og skatteberegning for det pågældende år. På bikort anføres intet fradragsbeløb.

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 3, kan skatteministeren fastsætte regler, hvorefter der under særlige omstændigheder ikke skal anføres fradragsbeløb på skattekortet eller skal ske fordeling af det samlede fradrag på anden måde end efter bestemmelsens stk. 2.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 2 og 3, i kildeskattelovens § 48, stk. 7, ændres til § 48, stk. 3 og 4.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Ændringen har ingen materiel betydning.

Til nr. 6

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 2, sørger Skatteforvaltningen for, at det på skattekortet anføres, hvilket beløb der skal fradrages i A-indkomst for henholdsvis en måned, 14 dage, en uge og en dag, forinden indeholdelse foretages. Fradragsbeløbene udgør forholdsmæssige andele af summen af de fradrag, der må forventes at ville tilkomme den skattepligtige ved den endelige indkomstopgørelse og skatteberegning for det pågældende år. På bikort anføres intet fradragsbeløb.

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 3, kan skatteministeren fastsætte regler, hvorefter der under særlige omstændigheder ikke skal anføres fradragsbeløb på skattekortet eller skal ske fordeling af det samlede fradrag på anden måde end efter bestemmelsens stk. 2.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 2, og henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 3, i kildeskattelovens § 48, stk. 10, ændres til henholdsvis § 48, stk. 3, og § 48, stk. 4.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Ændringerne har ingen materiel betydning.

Til nr. 7

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 6, kan Skatteforvaltningen, når omstændighederne i det enkelte tilfælde taler derfor, og den skattepligtiges indkomst ikke vil blive så stor, at den skattepligtige skal svare de i kildeskattelovens § 40 nævnte skatter (indkomstskat til staten, virksomhedsskat, konjunkturudligningsskat, kommunal indkomstskat, ejendomsværdiskat, kirkeskat, udbytteskat og royaltyskat), bortset fra arbejdsmarkedsbidrag, med fremtidig virkning bestemme, at der ikke skal indeholdes skat i A-indkomst, som den skattepligtige oppebærer. Bestemmelsen kan begrænses til at angå en vis A-indkomst eller A-indkomst, som udbetales eller godskrives i en vis periode eller indtil et vist maksimalbeløb. Når en sådan bestemmelse er truffet, udarbejder Skatteforvaltningen et frikort.

I tilfælde, hvor der skal foretages lønindeholdelse efter reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udsteder Skatteforvaltningen dog i stedet et skattekort og bikort uden fradragsbeløb og med en indeholdelsesprocent svarende til indeholdelsesprocenten efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Endelig kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om opdatering af frikort og af skattekort og bikort, ligesom skatteministeren, når særlige forhold taler derfor, kan bestemme, at indeholdelse af skat i en vis art af A-indkomst skal undlades uden anvendelse af frikort.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 6, i kildeskattelovens § 75, stk. 1, nr. 2, ændres til kildeskattelovens § 48, stk. 7.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Ændringen har ingen materiel betydning.

Til § 3

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 4, sørger Skatteforvaltningen for, at det på skattekort og bikort anføres, med hvilken procent indeholdelse skal foretages. Indeholdelsesprocenten fastsættes under hensyn til den skattepligtiges forventede indkomstforhold og under hensyn til forventet skat efter ejendomsværdiskatteloven. Skatteministeren kan efter bestemmelsen fastsætte regler om op- eller nedrunding af de beregnede indeholdelsesprocenter, som dog i intet tilfælde må forhøjes eller nedsættes med mere end 1,5. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, hvorledes der ved beregningen af skattekortets fradragsbeløb og indeholdelsesprocenten skal tages hensyn til den skattepligtiges personfradrag efter personskattelovens §§ 9, 10 og 12. Til den opgjorte indeholdelsesprocent lægges en eventuel indeholdelsesprocent efter § 10 i lov om inddrivelse af

gæld til det offentlige.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 4, i opkrævningslovens § 10, stk. 3, ændres til § 48, stk. 5.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Ændringerne har ingen materiel betydning.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2021, jf. dog stk. 2 og 3.

Det foreslåede stk. 1 betyder, at Skatteforvaltningen fra den 1. juli 2021 vil have mulighed for som en sanktion at give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, og at virksomheder, der ved et sådant påbud ikke har integreret evt. digitale betalingsløsninger i det digitale salgsregistreringssystem vil kunne sanktioneres med bøde.

Det foreslås i *stk. 2*, at momslovens § 55 c, § 77, 1. pkt., § 81, stk. 1, nr. 5, stk. 4 og 5, som indsat eller affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3, 6 og 8, træder i kraft den 1. januar 2024.

Det foreslåede stk. 2 betyder, at de ved bekendtgørelse nærmere fastsatte brancher vil skulle benytte et digitalt salgsregistreringssystem fra den 1. januar 2024.

Det foreslås i *stk. 3*, at §§ 2 og 3 træder i kraft den 1. januar 2020.

Det foreslåede stk. 3 betyder, at Skatteforvaltningen fra den 1. januar 2020 ikke skal imødekomme en anmodning fra en tredjelandstatsborger om at få udstedt et skattekort, hvis ikke Skatteforvaltningen kan konstatere, at den pågældende har en arbejdstilladelse eller er fritaget for krav herom.

Loven gælder hverken for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte loven i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I momsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 760 af 21. juni 2016, som ændret bl.a. ved § 6 i lov nr. 474 af 17. maj 2017 og senest ved § 2 i lov nr. 591 af 13. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 55 indsættes i *kapitel 13* som nye paragraffer:

”§ 55 a. Told- og Skatteforvaltningen kan give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til det digitale salgsregistreringssystem, herunder hvilke funktioner det digitale salgsregistreringssystem ikke må indeholde.

§ 55 b. Virksomheder, der modtager digital betaling via en eller flere digitale betalingsløsninger, og som er pålagt at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter §§ 55 a eller 55 c, skal integrere den eller de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet.

§ 55 c. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke brancher der generelt skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til det digitale salgsregistreringssystem, herunder hvilke funktioner det digitale salgsregistreringssystem ikke må indeholde.”

§ 77. Told- og skatteforvaltningen kan pålægge ejeren af en virksomhed eller den

2. I § 77, *1. pkt.*, indsættes efter ”§ 47, stk. 7 og 8,”: ”§ 55 a, stk. 1,” og efter ”stk. 9”

ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud efter § 47, stk. 7 og 8, § 74, stk. 5, og § 75, stk. 9. De daglige bøder skal udgøre mindst 1.000 kr. pr. dag.

§ 81. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1) ---

2) overtræder § 8, stk. 1, 4. pkt., § 23, stk. 4, 2. pkt., § 30, stk. 2, § 38, stk. 3, 3. pkt., § 43, stk. 3, nr. 1, 4 eller 5, § 47, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 1. eller 2. pkt., stk. 3, 1. pkt., stk. 5, 1., 4. eller 5. pkt., eller stk. 6, § 50, 1. pkt., § 50 b, § 50 c, § 52 a, stk. 1, 3, 5, 6 eller 8, § 52 b, § 52 c, stk. 1-5, § 53, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, 1. pkt., § 56, stk. 3, 2. pkt., § 57, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 2. og 3. pkt., stk. 3, 2. pkt., eller stk. 4, 2. pkt., § 62, stk. 9, § 64, stk. 2, 1. pkt., § 65, stk. 1, § 70, stk. 2, § 72, stk. 3 eller 4, § 74, stk. 2 eller 4, § 75, stk. 1, 2, 3, 4 eller 7, eller § 78, stk. 1,

3)-4) ---

5) undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2, eller § 38, stk. 3, 1. pkt.

6)-7) ---

Stk. 2 ---

Stk. 3 ---

indsættes: ”, indtil påbuddet efterkommes”.

3. § 77, 1. pkt., affattes således:

”Told- og skatteforvaltningen kan pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud efter § 47, stk. 7 og 8, § 55 a, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1, samt § 74, stk. 5, og § 75, stk. 9, indtil påbuddet efterkommes.”

4. I § 81, stk. 1, nr. 2, indsættes efter ”§ 53, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, 1. pkt.”: ”55 a, stk. 1, § 55 b,”.

5. I § 81, stk. 1, nr. 5, ændres ”§ 29, stk. 2, eller § 38, stk. 3, 1. pkt.” til: ”§ 29, stk. 2, § 38, stk. 3, 1. pkt., eller § 55 a, stk. 1,”.

6. § 81, stk. 1, nr. 5, affattes således:

”5) undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2, eller § 38, stk. 3, 1. pkt., § 55 a, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1,”.

7. I § 81 indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

”Stk. 4. Den, der begår overtrædelse af § 55 a, stk. 1, eller § 55 b og én eller flere andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen, og overtrædelserne medfører idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov og bødestrafen for overtrædelsen af den eller de andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen.

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 1 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.”

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 6-9.

8. I § 81 indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

”Stk. 4. Den, der begår overtrædelse af § 55 a, stk. 1, § 55 b, eller regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1, og én eller flere andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen, og overtrædelserne medfører idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov og bødestrafen for overtrædelsen af den eller de andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen.

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 1 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.”

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 6-9.

§ 2

I kildeskatteloven, jf.

lovbekendtgørelse nr. 117 af 29. januar 2016, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 1682 af 26. december 2017 og senest ved § 17 i lov nr. 551 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

§ 46. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. For indbetalinger som nævnt i § 49 A, stk. 3, nr. 1 og 4, der indbetales til aldersforsikring, jf. pensionsbeskatningslovens § 10 A, aldersopsparing, jf. pensionsbeskatningslovens § 12 A, eller supplerende engangssum, jf.

1. I § 46, stk. 6, ændres ”stk. 10” til: ”stk. 11”.

pensionsbeskatningslovens § 29 A, kan pensionsinstituttet m.v. indeholde en foreløbig skat i det indbetalte beløb efter § 48, stk. 10.

§ 48. Til brug ved indeholdelse af foreløbig skat i A-indkomst udarbejder told- og skatteforvaltningen skattekort og bikort eller frikort, jf. stk. 6, vedrørende skattepligtige, som forventes at få A-indkomst i det pågældende år. Den indeholdelsespligtige, som udbetaler A-indkomst til den skattepligtige, skal elektronisk indhente skattekort, bikort eller frikort (e-skatte kort) fra told- og skatteforvaltningen. Skattekortet kan kun anvendes hos en enkelt indeholdelsespligtig (den hovedindeholdelsespligtige). Modtager den skattepligtige A-indkomst fra andre indeholdelsespligtige end den hovedindeholdelsespligtige, udarbejdes der elektronisk et bikort til disse.

Stk. 2-10. ---

Stk. 3. Skatteministeren kan fastsætte regler, hvorefter der under særlige omstændigheder ikke skal anføres fradragsbeløb på skattekortet eller skal ske fordeling af det samlede fradrag på anden måde end efter stk. 2.

Stk. 4-6. ---

Stk. 7. Har den indeholdelsespligtige hverken modtaget skattekort, bikort eller frikort, skal der indeholdes 55 pct. af den udbetalte eller godskrevne A-indkomst uden fradrag efter stk. 2 og 3.

Stk. 8-9. ---

Stk. 10. For indbetalinger som nævnt i § 46, stk. 6, indeholder pensionsinstituttet m.v. 40 pct. i A-skat uden fradrag efter stk. 2 og regler fastsat i medfør af stk. 3.

§ 75. På samme måde som anført i § 74

2. I § 48, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres ”stk. 6” til: ”stk. 7”, og efter ”år” indsættes: ”, jf. dog stk. 2”.

3. I § 48 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
”*Stk. 2.* En anmodning om udstedelse af skattekort fra en tredjelandstatsborger imødekommes alene, hvis told- og skatteforvaltningen kan konstatere, at den pågældende har ret til at arbejde i Danmark.”
Stk. 2-10 bliver herefter stk. 3-11.

4. I § 48, *stk. 3*, der bliver stk. 4, og *stk. 6, 7. pkt.*, der bliver stk. 7, 7. pkt., ændres ”stk. 2” til: ”stk. 3”.

5. I § 48, *stk. 7*, der bliver stk. 8, ændres ”stk. 2 og 3” til: ”stk. 3 og 4”.

6. I § 48, *stk. 10*, der bliver stk. 11, ændres ”stk. 2” til: ”stk. 3”, og ”stk. 3” ændres til: ”stk. 4”.

straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1) ---

2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for afgørelse efter § 45, stk. 1 og 3, § 48, stk. 6, § 49 B, stk. 3, § 51, § 52, stk. 5, eller § 53 eller i forbindelse med en af de i disse bestemmelser nævnte ansøgninger eller anmodninger fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse,

3) ---

4) ---

7. I § 75, stk. 1, nr. 2, ændres ”stk. 6” til: ”stk. 7”.

§ 3

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 551 af 29. maj 2018 og senest ved § 1 i lov nr. 324 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

Stk. 3. Indeholdelse efter stk. 1 kan foretages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Indeholdelsen sker med en procentdel (indeholdelsesprocenten) af den beregnede eller godskrevne A-indkomst. Indeholdelsesprocenten meddeles til told- og skatteforvaltningen og indgår i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 4. Ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om betalingsevnevurdering, herunder rådighedsbeløb, til fastsættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der ikke kan ske indeholdelse i A-indkomst bestående af visse ydelser. Ved fastsættelsen af

1. I § 10, stk. 3, 3. og 7. pkt., ændres ”stk. 4” til: ”stk. 5”.

indeholdelsesprocenten kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 4, ikke overstige 100.

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2021, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Momslovens § 55 c, § 77, 1. pkt., § 81, stk. 1, nr. 5, stk. 4 og 5, som indsat eller affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3, 6 og 8, træder i kraft den 1. januar 2024.

Stk. 3. §§ 2 og 3 træder i kraft den 1. januar 2020.